Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (peto vijeće)

od 15. prosinca 2016.*

„Carinska unija – Uvoz proizvoda od tune koji potječu iz El Salvadora – Naknadna naplata uvozne carine – Zahtjev za nenaplatu uvozne carine – Članak 220. stavak 2. točka (b) i članak 236. Uredbe (EEZ) br. 2913/92 – Pravo na dobru upravu u okviru članka 872.a Uredbe (EEZ) br. 2454/93 – Pogreška nadležnih tijela koju nije moguće razumno otkriti“

U predmetu T-466/14,

Kraljevina Španjolska, koju je zastupao A. Rubio González, a zatim V. Ester Casas, *Abogado del Estado*,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju P. Arenas, A. Caeiros i B.–R. Killmann, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom tužbe na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje Odluke Komisije C(2014) 2363 *final* od 14. travnja 2014. kojom je utvrđeno da je u konkretnom slučaju otpust uvozne carine u jednom iznosu opravdan, a u drugom nije (REM 02/2013) u mjeri u kojoj je zaključeno da otpust uvozne carine u iznosu od 14 417 193,41 eura nije opravdan,

OPĆI SUD (peto vijeće)

u sastavu tijekom vijećanja: A. Dittrich, predsjednik, J. Schwarcz (izvjestitelj) i V. Tomljenović, suci;

tajnik: J. Palacio González, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 6. travnja 2016.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: španjolski

Presudu

Činjenice iz kojih proizlazi spor

1 Između 2007. i 2009., dva društva grupacije Calvo sa sjedištem u Španjolskoj, Calvo Conservas, S. L., i Calvo Distribución Alimentaria, S. L. (u daljnjem tekstu zajedno nazvana: dužnik), uvezla su u Španjolsku proizvode dobivene preradom tune, odnosno konzerve tune i zamrznute odreske tune, deklariranog podrijetla iz El Salvadora (u daljnjem tekstu: sporni uvozi).

2 Dužnik je od španjolskih carinskih tijela zatražio primjenu općeg sustava povlastica (u daljnjem tekstu: OSP) na sporne uvoze, čime se podrazumijevao otpust zajedničke carinske tarife po stopi od 24 %, pri čemu je dostavio potvrde o podrijetlu „obrazac A” koje su izdala carinska tijela El Salvadora na zahtjev izvoznika Calvo Conservas El Salvador, SA. de C. V., drugog društva grupacije Calvo, koji je carinskim tijelima El Salvadora dostavio isprave kojima se dokazuje podrijetlo proizvoda za potrebe OSP-a.

3 Na temelju potvrda o podrijetlu koje je dostavio dužnik, španjolska carinska tijela prihvatila su salvadorsko podrijetlo i zahtjev dužnika za primjenu povlaštenog tarifnog postupanja na sporne uvoze.

4 Od 8. do 20. studenoga 2009. predstavnici Europskog ureda za borbu protiv prijevara (OLAF) i nekoliko država članica Europske unije bili su na misiji u El Salvadoru zbog sumnje u prijevaru pri uvozu proizvoda dobivenih preradom tune.

5 Iz izvješća o misiji OLAF-a od 2. lipnja i 7. prosinca 2009. i iz konačnog izvješća od 16. rujna 2010. proizlazi da nisu poštovana pravila OSP-a. Utvrđene su razne nepravilnosti u odnosu na podrijetlo spornih uvoza. Te nepravilnosti odnosile su se na upotrebu neodgovarajućih potvrda o podrijetlu za potrebe OSP-a, s obzirom na neispunjenje uvjeta na temelju kojeg se najmanje 75 % posade plovila mora sastojati od državljana zemalja korisnica OSP-a ili država članica kako bi se smatralo da plovilo po državnoj pripadnosti pripada zemljama korisnicama, te na upotrebu dvije zastave, odnosno zastave El Salvadora i zastave Sejšela, na plovilima za ribolov tune Montelape i Montealegre koja pripadaju grupaciji Calvo, zbog čega su se ta dva plovila trebala smatrati plovilima bez državne pripadnosti, a tuna ulovljena s pomoću potonjih plovila nije se mogla smatrati tunom podrijetlom iz El Salvadora.

6 Nepravilnost koja se odnosi na dvije zastave plovila za ribolov tune Montelape i Montealegre bila je predmet istražne misije koju je proveo OLAF kako bi provjerio upotrebu sredstava iz strukturnih fondova za ribarstvo koje je dobilo društvo Calvopesca, S. A., iz grupacije Calvo. U konačnom izvješću OLAF je zaključio da je bilo ozbiljnih nepravilnosti u pogledu tih plovila, registriranih na Sejšelima, za ostvarivanje pogodnosti od financiranja iz strukturnih fondova za ribarstvo, i da je njihova zastava bila zamijenjena salvadorskom zastavom nakon dvije godine gospodarskog iskorištavanja kako bi ulov mogao biti deklariran kao ulov salvadorskog podrijetla i kako bi se na njega moglo primijeniti povlašteno tarifno postupanje iz OSP-a.

7 S obzirom na izvješća OLAF-a, španjolska su tijela 2010. pokrenula postupak naknadne naplate uvozne carine, primijenivši zajedničku carinsku tarifu od 24 % na sporne uvoze. Potraživane carine iznosile su 15 292 471,19 eura.

8 Dužnik je 1. srpnja 2011. podnio zahtjev za otpust uvozne carine na temelju članka 236. u vezi s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) i člankom 239. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1992., L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.) (u daljnjem tekstu: CZZ).

9 Dopisom od 5. rujna 2012. dužnik je odustao od svojeg zahtjeva za otpust carina nakon što ga je Europska komisija obavijestila o tome da namjerava donijeti za njega nepovoljnu odluku.

10 Naknadno, Komisija je 10. rujna 2012. obavijestila dužnika da smatra spis o otpustu carina kao da nikad nije bio otvoren.

11 Španjolska tijela su 16. siječnja 2013. po službenoj dužnosti Komisiji podnijela zahtjev za otpust carina temeljeći se na članku 236. u vezi s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) CZZ-a.

12 Dužnik je smatrao da su bili ispunjeni uvjeti određeni u članku 236. u vezi s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) CZZ-a i dijelio je stajalište španjolskih tijela, ali je, suprotno tome, iskazao svoje protivljenje dostavi spisa Komisiji temeljeći se na presudi Audiencia Nacional od 21. svibnja 2012. u kojoj se smatralo da je pogodnost od povlaštenog tarifnog postupanja iz OSP-a mogla biti dodijeljena u predmetnom slučaju. Stoga, dužnik smatra da je spis trebalo ponovno dostaviti nacionalnim tijelima i da se, prema potrebi, Sudu mogao podnijeti zahtjev za prethodnu odluku.

13 Međutim, Komisija je smatrala da odlukom španjolskog suda nije bila spriječena donijeti odluku o predmetu koji ulazi u područje njezine nadležnosti.

14 Komisija je 13. veljače, 16. srpnja i 8. listopada 2013. zatražila dodatne podatke koje su joj pružila španjolska tijela. Dužnik je bio upoznat s tim zahtjevima za podacima te je dostavio očitovanja na odgovore koje su španjolska tijela namjeravala dostaviti.

15 Dopisom od 10. prosinca 2013., u skladu s člankom 872.a Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu CZZ-a (SL 1993., L 253, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2, svezak 1., str. 3.) Komisija je zatražila od dužnika da iznese svoje prigovore o bilo kojem činjeničnom ili pravnom pitanju koje bi moglo dovesti do odbijanja njegovog zahtjeva (u daljnjem tekstu: obavijest o prigovorima).

16 U svojem dopisu od 9. siječnja 2014. dužnik je tvrdio da su salvadorska tijela počinila pogrešku. Ustrajao je na svojoj dobroj vjeri i pridržavanju odredaba o carinskoj deklaraciji. Kritizirao je i Komisijino tumačenje u pogledu odredaba o zastavi te je istaknuo poteškoće u ispunjavanju kriterija o sastavu posade određenog u članku 68. stavku 2. Uredbe br. 2454/93. Na kraju, dužnik je tvrdio da Komisija salvadorskim tijelima nije dostavila odgovarajuće žigove i da nije poštovala njegovo pravo na obranu u mjeri u kojoj mu nije proslijedila sve isprave na kojima je temeljila svoju odluku.

17 Dana 17. veljače 2014., u skladu s člankom 873. Uredbe br. 2454/93, skupina stručnjaka koja se sastojala od predstavnika država članica sastala se radi ispitivanja spisa.

18 Odlukom C(2014) 2363 *final* od 14. travnja 2014. Komisija je utvrdila da je otpust uvozne carine u jednom određenom iznosu opravdan, a u drugom nije opravdan u konkretnom slučaju (REM 02/2013) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

19 U uvodnoj izjavi 27. pobijane odluke, Komisija podsjeća da, u skladu s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) CZZ-a, izdavanje netočnih potvrda predstavlja pogrešku carinskih tijela treće zemlje koju gospodarski subjekt ne može razumno otkriti jer je sam djelovao u dobroj vjeri i pridržavao se svih odredaba o carinskoj deklaraciji propisanih važećim zakonodavstvom.

20 Što se tiče uvjeta u pogledu naravi pogreške, Komisija je u uvodnoj izjavi 28. pobijane odluke utvrdila da su salvadorska tijela počinila pogrešku kada su izdala potvrde o podrijetlu „obrazac A” ne pridržavajući se Uredbe br. 2454/93. U uvodnim izjavama 30. do 32. pobijane odluke Komisija tvrdi da nije počinila nijednu pogrešku ni u odnosu na dostavu žigova salvadorskim tijelima ni u pogledu prosljeđivanja isprava na kojima je namjeravala temeljiti svoju odluku. U odnosu na prvi slučaj, tvrdi da, i da je postojala greška, ona bi bila relevantna samo u slučaju krivotvorenja potvrda o podrijetlu. Međutim, to se nije dogodilo. U odnosu na drugi slučaj, izjavljuje da je dužniku proslijedila sve zatražene isprave i da mu je dala mogućnost da dostavi očitovanja u vezi s tim ispravama.

21 Komisija podsjeća da je pri ocjeni tog prvog uvjeta obvezna uzeti u obzir sve okolnosti slučaja, narav pogreške i iskustvo te dužnu pažnju dužnika. Dodaje da, u skladu sa sudskom praksom Suda, narav pogreške treba ocijeniti s obzirom na složenost relevantnog zakonodavstva. Naime, s jedne strane, u uvodnoj izjavi 35. pobijane odluke Komisija tvrdi da se dužnik nije pridržavao pravila o podrijetlu jer nije ispunio uvjet u skladu s kojim barem 75 % posade plovila za ribolov tune moraju činiti državljani država članica ili državljani zemlje korisnice. Osim toga, u uvodnim izjavama 36. i 37. pobijane odluke tvrdi da je povlašteno tarifno postupanje odobreno na temelju neodgovarajućih potvrda, odnosno potvrda EUR.1 koje su izdala tijela Sejšela ili Obale Bjelokosti i potvrde o nepovlaštenom podrijetlu koje su izdale trgovačke komore Španjolske i Francuske. U tim okolnostima nije bilo moguće provjeriti podrijetlo tune. Naime, s obzirom na to da je izvoznik društvo kći grupacije Calvo kojoj pripada i dužnik, potonji dužnik trebao je otkriti pogrešku. S druge strane, u uvodnoj izjavi 38. pobijane odluke, Komisija ocjenjuje da, što se tiče potvrda o podrijetlu koje je izdala Panama, zemlja koja je dio regionalne skupine II. kao i El Salvador, dužnik nije mogao znati jesu li salvadorska tijela ispravno izdala te potvrde.

22 Što se tiče drugog uvjeta koji se odnosi na dobru vjeru dužnika, u uvodnim izjavama 40. i 41. pobijane odluke Komisija navodi da, s obzirom na narav djelatnosti dužnika i njegovu pripadnost grupaciji koja posluje na različitim kontinentima i na koju se, stoga, primjenjuju različita pravila, nije dokazao dužnu pažnju potrebnu za ispunjenje uvjeta u pogledu sastava posade.

23 U uvodnoj izjavi 42. pobijane odluke, Komisija nastavlja ističući da je, u određenim slučajevima izvoznik istodobno dostavio potvrde o nepovlaštenom podrijetlu koje su izdale trgovačke komore Španjolske i Francuske i potvrde EUR.1 koje nisu izdala carinska tijela Unije koje se odnose na Sporazum o partnerstvu između članica Skupine afričkih, karipskih i pacifičkih država, s jedne strane, i Europske zajednice i njezinih država članica, s druge strane, potpisan u Cotonouu 23. lipnja 2000. (SL 2000., L 317, str. 3.) i odobren u ime Zajednice Odlukom Vijeća 2003/159/EZ od 19. prosinca 2002. (SL 2003., L 65, str. 27.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 1., str. 3.) (u daljnjem tekstu: Sporazum AKP), te potvrde EUR.1 koje su izdala tijela Sejšela i potvrde „obrazac A” koje su izdala panamska tijela. Dostavom potvrda o podrijetlu kojima nije moguće utvrditi podrijetlo tune, dužnik se nije pridržavao primjenjivih odredaba o carinskoj deklaraciji i pravila o podrijetlu.

24 Naposljetku, u uvodnim izjavama 43. do 45. pobijane odluke, Komisija navodi da su dva plovila za ribolov tune koja pripadaju grupaciji Calvo upotrebljavala dvije zastave ili da su bila registrirana u dvije države, a da se propisima Unije jasno zahtijevalo da plovila budu registrirana samo u jednoj zemlji i da plove pod zastavom te zemlje kako bi se na njih moglo primjenjivati povlašteno tarifno postupanje. S obzirom na nepridržavanje odredbi članka 68. stavka 2. Uredbe br. 2454/93, dužnik nije dokazao odgovarajuću dužnu pažnju.

25 Stoga, Komisija je smatrala da je opravdan otpust uvozne carine u iznosu od 230 879,88 eura koji se odnosi na uvoz čiji se dokaz o podrijetlu tune prerađene u El Salvadoru temeljio na potvrdama o podrijetlu „obrazac A” koje su izdala panamska tijela i da nije opravdan otpust uvozne carine u iznosu od 14 417 193,41 eura koji se odnosio na ostale slučajeve.

Postupak i zahtjevi stranaka

26 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 24. lipnja 2014., Kraljevina Španjolska pokrenula je ovaj postupak. Komisija je dostavila svoj odgovor na tužbu 18. rujna 2014. Kraljevina Španjolska je 17. studenoga 2014. dostavila svoju repliku, a Komisija je 22. siječnja 2015. dostavila svoj odgovor na repliku.

27 Na temelju izvješća suca izvjestitelja Opći sud (peto vijeće) odlučio je otvoriti usmeni dio postupka.

28 Stranke su saslušane u svojim izlaganjima i odgovorima na pitanja Općeg suda na raspravi 6. travnja 2016.

29 Kraljevina Španjolska zahtijeva od Suda da:

— poništi pobijanu odluku u dijelu u kojem izjavljuje da otpust uvozne carine u iznosu od 14 417 193,41 eura nije opravdan,

— naloži Komisiji snošenje troškova.

30 Komisija od Suda zahtijeva da:

— odbije tužbu u cijelosti,

— naloži Kraljevini Španjolskoj snošenje troškova.

Argumenti stranaka

31 Kraljevina Španjolska u potporu svojoj tužbi navodi dva tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi prava na dobru upravu u vezi s člankom 872.a Uredbe br. 2454/93, a drugi na povredi članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a.

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredi prava na dobru upravu u vezi s člankom 872.a Uredbe br. 2454/93

32 Kraljevina Španjolska tvrdi da su odlukom temeljenom na razlozima koji nisu prethodno priopćeni povrijeđeni pravo na dobru upravu u vezi s člankom 872.a Uredbe br. 2454/93 i članak 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

33 Kraljevina Španjolska ističe da je, u okviru postupka otpusta uvozne carine, člankom 872.a Uredbe br. 2454/93 propisano da kada Komisija namjerava donijeti nepovoljnu odluku prema osobi na koju se odnosi podneseni slučaj, ona toj osobi priopćuje svoje primjedbe u pisanom obliku i isprave na kojima se temelji kako bi osoba na koju se to odnosi mogla iznijeti svoje stajalište. S obzirom na tri zahtjeva za dostavu dodatnih podataka, koje je Komisija uputila dužniku, Kraljevina Španjolska smatra da su tri uvjeta iz članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a za otpust uvozne carine u potpunosti ocijenjeni i da uvjete koji nisu navedeni u obavijesti o prigovorima treba smatrati ispunjenima.

34 Kraljevina Španjolska tvrdi da je u obavijesti o prigovorima Komisija iznijela samo prigovore o uvjetu koji se odnosi na mogućnost dužnika da otkrije pogrešku te da nije razmotrila uvjete koji se odnose na dobru vjeru i pridržavanje propisa u području carinskih deklaracija. Međutim, prema mišljenju Kraljevine Španjolske, Komisija je te potonje uvjete ocijenila u uvodnim izjavama 40. do 42. pobijane odluke, čime je povrijedila članak 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

35 U replici Kraljevina Španjolska tvrdi da navođenje u obavijesti o prigovorima nepridržavanja pravila o podrijetlu nije dostatno jer se radi o uvjetu o kojem ovisi pokretanje postupka otpusta uvozne carine. Kraljevina Španjolska smatra da se činjenicom da je Komisija priložila isprave koje se odnose na ispunjenje uvjeta u pogledu dobre vjere i propisa o carinskim deklaracijama svojoj obavijesti o prigovorima ne može opravdati nedostatak obrazloženja pobijane odluke. Osim toga, napominje da činjenica da su u odgovoru dužnika na obavijest o prigovorima sadržana očitovanja o dobroj vjeri i carinskoj deklaraciji ne podrazumijeva da je navedena obavijest propisno obrazložena. Na kraju, smatra da je rezultat postupka mogao biti drukčiji, s obzirom na to da pogrešku nije bilo moguće otkriti jer izvoznik nije pružio netočnu verziju činjenica.

36 Komisija tvrdi da je ispunila obvezu određenu u članku 872.a Uredbe br. 2454/93 kada je dostavila obavijest o prigovorima i sve isprave na kojima je temeljila svoje prigovore dužniku koji je dopisom od 9. siječnja 2014. dostavio svoja očitovanja, osobito u pogledu dobre vjere. Komisija tvrdi da se u obavijesti o prigovorima očitovala o uvjetima u pogledu dobre vjere i carinskih deklaracija. Komisija navodi da obavijest o prigovorima uključuje cijeli jedan odlomak o dobroj vjeri dužnika i da se taj uvjet ne može odvojiti od uvjeta koji se odnosi na mogućnost otkrivanja pogreške. Naime, ako je dužnik znao za pogrešku i zatražio primjenu povlaštenog tarifnog postupanja, ne može se smatrati da je to učinio u dobroj vjeri jer se na nju može pozivati samo ako se pridržavao svih odredaba propisa. Stoga, Komisija smatra da je ispunjena obveza obrazlaganja ispitivanjem pažnje dužnika i mogućnosti otkrivanja pogreške.

37 Komisija tvrdi da je kako u pobijanoj odluci tako i u obavijesti o prigovorima naveden uvjet u pogledu pridržavanja propisa o carinskim deklaracijama i da je dužnik svojim dopisom od 9. siječnja 2014. dostavio očitovanja u tom pogledu pa se ne može smatrati da je povrijeđeno njegovo pravo na saslušanje. Komisija navodi da doseg obveze obrazlaganja treba konkretno ocijeniti s obzirom na njegov kontekst i time na isprave priložene obavijesti o prigovorima, koje su se osobito odnosile na ispunjavanje uvjeta dobre vjere i carinske deklaracije u odnosu na pravila o podrijetlu.

38 Osim toga, Komisija ustraje na tome da povreda prava na saslušanje podrazumijeva samo poništenje pobijane odluke ako je, u slučaju nepostojanja navedene nepravilnosti, rezultat postupka mogao biti drukčiji. Naime, s obzirom na to da su uvjeti iz članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a kumulativni, Komisija smatra da je činjenica da se u pobijanoj odluci radi o pitanju je li dužnik mogao otkriti grešku na koju se upućuje u ovom predmetu dostatna za opravdanje odbijanja otpusta uvozne carine. Međutim, prema mišljenju Komisije, ništa ne upućuje na to da je dužnik htio iznijeti druga očitovanja koja su mogla dovesti do donošenja drukčije odluke.

39 Poštovanje prava obrane temeljno je načelo prava Europske unije, čiji je sastavni dio pravo na saslušanje u svakom postupku (presude od 18. prosinca 2008., Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, t. 33. i 36., i od 3. srpnja 2014., Kamino International Logistics i Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 i C-130/13, EU:C:2014:2041, t. 28.).

40 Pravo na saslušanje u svakom postupku danas je zajamčeno ne samo člancima 47. i 48. Povelje o temeljnim pravima, kojima se jamči poštovanje prava obrane i prava na pravično suđenje u okviru bilo kojeg sudskog postupka, nego i člankom 41. Povelje, kojim se jamči pravo na dobru upravu. U članku 41. stavku 2. određuje se da pravo na dobru upravu podrazumijeva među ostalim pravo svake osobe na saslušanje prije poduzimanja bilo kakve pojedinačne mjere koja bi na nju mogla nepovoljno utjecati (presuda od 3. srpnja 2014., Kamino International Logistics i Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 i C-130/13, EU:C:2014:2041, t. 29.).

41 Na temelju tog načela, koje se primjenjuje kada uprava namjerava protiv neke osobe poduzeti mjeru koja je za nju štetna (presuda od 18. prosinca 2008., Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, t. 36., i od 3. srpnja 2014., Kamino International Logistics i Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 i C-130/13, EU:C:2014:2041, t. 30.), adresatima odluka koje značajno utječu na njihove interese mora se omogućiti da učinkovito iznesu svoja stajališta u vezi s elementima na kojima uprava namjerava temeljiti svoju odluku (presuda od 18. prosinca 2008., Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, t. 37.).

42 Osim toga, treba podsjetiti da, u području carina, poštovanje prava na obranu zajamčeno odredbama članka 872.a Uredbe br. 2454/93 kojim je propisano da u slučaju kada u bilo koje vrijeme tijekom postupka predviđenog u člancima 872. i 873. Komisija namjerava donijeti nepovoljnu odluku prema osobi na koju se odnosi podneseni slučaj, ona toj osobi priopćuje svoje primjedbe u pisanom obliku, zajedno sa svim ispravama na kojima temelji svoja mišljenja, da osoba na koju se odnosi slučaj koji je podnesen Komisiji iznosi svoje stajalište u pisanom obliku u roku od mjesec dana od dana kada su primjedbe poslane, i da ako dotična osoba ne iznese svoje stajalište u navedenom roku, smatra se da je odustala od prava na iznošenje stajališta.

43 Ovaj razlog treba ispitati uzimajući u obzir ova razmatranja.

44 U predmetnom slučaju Komisija je dostavila dužniku obavijest o prigovorima na koju je taj dužnik odgovorio (vidjeti točke 15. i 16. ove presude).

45 Međutim, Kraljevina Španjolska u biti tvrdi da s obzirom na to da se obavijest o prigovorima nije odnosila na zahtjeve u pogledu dobre vjere dužnika i pridržavanja propisa o carinskoj deklaraciji, trebalo bi zaključiti da Komisija nije imala prigovora u pogledu te dvije pretostavkeprimjene članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a za koje je trebalo smatrati da ih je dužnik ispunio. Kraljevina Španjolska smatra da je analizom tih aspekata u uvodnim izjavama 40. do 42. pobijane odluke Komisija povrijedila članak 41. Povelje o temeljnim pravima jer nije uzela u obzir pravo dužnika na saslušanje.

46 Budući da nije potrebno odlučivati o dopuštenosti razloga temeljnog na povredi prava na saslušanje, s obzirom na mogućnost Kraljevine Španjolske da se pozove na tu povredu koja utječe na dužnika, u mjeri u kojoj se radi o nezakonitosti koja je sama po sebi subjektivna (vidjeti po analogiji presudu od 1. srpnja 2010., Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisija, T-64/08, neobjavljena, EU:T:2010:270, t. 186.), prvi tužbeni razlog treba, u svakom slučaju, odbiti kao neosnovan.

47 Najprije, u tom pogledu valja podsjetiti da, u skladu s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) CZZ-a, nadležna tijela ne knjiže naknadno uvoznu carinu ako su kumulativno ispunjena tri uvjeta. Kao prvo, nužno je da carina nije naplaćena kao posljedica pogreške samih nadležnih tijela, kao drugo, pogreška koju su počinila ta tijela mora biti takve naravi da je dužnik u dobroj vjeri nije razumno mogao otkriti i, naposljetku, da je dužnik poštovao sve odredbe o carinskoj deklaraciji određene važećim propisima. Od trenutka ispunjenja navedenih uvjeta dužnik ima pravo na neprovođenje naknadne naplate (vidjeti presude od 18. listopada 2007., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, t. 30. i navedenu sudsku praksu, i od 15. prosinca 2011., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, t. 47. i navedenu sudsku praksu).

48 Što se tiče prvog od navedenih uvjeta, treba podsjetiti da je cilj članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a zaštititi legitimna očekivanja poreznog obveznika u pogledu osnovanosti svih podataka koji se navode u odluci o naplati ili nenaplati carina. Legitimna očekivanja poreznog obveznika dostojna su zaštite predviđene tom odredbom samo ako su „sâma” nadležna tijela stvorila temelj na kojem počiva to očekivanje. Stoga samo pogreške koje se mogu pripisati aktivnom postupanju nadležnih tijela stvaraju pravo na naknadno neprovođenje naplate carina (vidjeti presudu od 18. listopada 2007., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

49 Što se tiče drugog, prethodno navedenog uvjeta, mogućnost otkrivanja pogreške koju su počinila nadležna carinska tijela treba ocijeniti uzimajući u obzir narav pogreške, profesionalno iskustvo zainteresiranih gospodarskih subjekata i dužnu pažnju koju su potonji subjekti pokazali. Narav pogreške treba ocijeniti s obzirom na složenost ili, suprotno tome, na dostatno jednostavnu narav predmetnog propisa te na razdoblje tijekom kojeg su tijela ustrajala u pogrešci (vidjeti presudu od 18. listopada 2007., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, t. 32. i navedenu sudsku praksu).

50 Što se tiče trećeg uvjeta, deklarant je obvezan nadležnim carinskim tijelima dostaviti sve potrebne podatke predviđene pravilima Unije, kao i nacionalnim pravilima kojima se, ovisno o slučaju, dopunjuju pravila Unije ili se s njima usklađuje unutarnje pravo u pogledu carinskog postupanja koje je zatraženo za predmetnu robu (vidjeti presudu od 18. listopada 2007., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, t. 33. i navedenu sudsku praksu).

51 Potrebno je utvrditi da, suprotno tvrdnjama Kraljevine Španjolske, iz obavijesti o prigovorima, posebno iz njezinog dijela B u čijem se naslovu upućuje, kao prvo, na zahtjev u pogledu mogućnosti otkrivanja pogreške, kao drugo na dobru vjeru dužnika i, kao treće, na pridržavanje od strane potonjeg dužnika

svih odredaba predviđenih važećim propisom o njegovoj carinskoj deklaraciji, proizlazi da je Komisija posebno smatrala da je za analizu toga je li dužnik postupio u dobroj vjeri, morala ispitati je li dužnik mogao otkriti pogrešku koju su počinila salvadorska tijela.

52 U tom pogledu Komisija se pitala bi li jednostavnom analizom činjenica bilo moguće otkriti pogrešku koju su počinila navedena tijela. Jasno je utvrdila vezu između argumenta dužnika u pogledu njegove dobre vjere i mjere u kojoj je dužnik imao ili je mogao imati podatak o pogreški. Valja dodati da iz odgovora dužnika od 9. siječnja 2014. proizlazi da je on shvatio navedene tvrdnje u tom smislu i da je dostavio određene podatke, posebno o svojoj dobroj vjeri i, osobito, ispunjenju zahtjeva relevantnog propisa.

53 Konkretnije, što se tiče sastava posade plovila, Komisija je uzela u obzir djelatnost dužnika i činjenicu da obavlja djelatnost na raznim oceanima i morima u skladu s različitim pravilima te je zaključila da je mogao ispravno primijeniti propis o povlaštenom tarifnom postupanju u pogledu pravila o podrijetlu i da se trebao uvjeriti u to jesu li poštovani zahtjevi tog povlaštenog postupanja na način da si osigura pristup tim podacima. Komisija je smatrala da se predmetni propis ne može smatrati složenim. Prema njezinom mišljenju, izvoznik je mogao, u ovom slučaju, otkriti pogrešku koju su počinila salvadorska tijela.

54 Što se tiče dokaza o podrijetlu ulova, Komisija je napomenula da je dužnik trebao znati da dostavljene potvrde nisu bile odgovarajuće isprave za regionalnu kumulaciju i da proizvodi za koje su salvadorska tijela izdala potvrde o podrijetlu „obrazac A” nisu ispunjavali uvjete za primjenu povlaštenog podrijetla, zbog čega je zaključila da je izvoznik trebao otkriti pogrešku koju su počinila salvadorska tijela.

55 Što se tiče dviju zastava dvaju plovila navedenih u točki 6. ove presude, Komisija je utvrdila da, s obzirom na to da je dužnik bio dio iste grupacije kao i društvo koje je vlasnik plovila, on je znao, ili je trebao znati, da su plovila bila registrirana i na Sejšelima te je trebao biti upućen u pravila primjenjiva u tom pogledu koja se nisu mogla smatrati složenima.

56 Što se tiče profesionalnog iskustva dužnika, Komisija je istaknula da dužnik pripada vodećoj grupaciji u djelatnostima ribarenja, pripreme, proizvodnje, pakiranja i prodaje prehrambenih proizvoda od ribe.

57 Što se tiče moguće dužne pažnje dužnika, Komisija je navela različita utvrđenja i zaključke koji proizlaze iz točaka 53. do 56. ove presude kako bi zaključila da dužnik nije pokazao dužnu pažnju koja se očekuje od profesionalnog gospodarskog subjekta i da nije carinskim tijelima dostavio sve potrebne podatke predviđene pravilima Unije o carinskom postupanju zatraženom za predmetnu robu.

58 U tim okolnostima, obavješću o prigovorima obuhvaćeni su, na dostatno jasan i cjelovit način, tužbeni razlozi koji su naveli Komisiju na tvrdnju da je gospodarski subjekt koji djeluje u dobroj vjeri mogao lako otkriti pogrešku koju su počinila salvadorska carinska tijela, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 47. ove presude. Stoga, Kraljevina Španjolska ne može tvrditi da je dužniku povrijeđeno pravo na saslušanje jer nisu izneseni prigovori u odnosu na njegovu dobru vjeru.

59 Nadalje, treba utvrditi da, što se tiče uvjeta u pogledu poštovanja zakonodavstva o carinskoj deklaraciji, Komisija je u obavijesti o prigovorima jasno i obrazloženo iznijela razloge zbog kojih je smatrala da se propis nije poštovao. Naime, kao što ističe Komisija, obavijest o prigovorima uključuje navod u skladu s kojim je smatrala da dužnik nije poštovao odredbe o pravilima o podrijetlu sadržane u glavi IV. poglavlju 2. Uredbe br. 2454/93 o pravilima o podrijetlu iz OSP-a Unije. Tom je zaključku prethodilo, u obavijesti o prigovorima, utvrđenje činjenice da je izvoznik koji je pripadao istoj grupaciji društava kao dužnik, mogao znati da upotrijebljene potvrde nisu bile odgovarajuće za primjenu regionalne kumulacije, da proizvodi na koje su se odnosile potvrde o podrijetlu „obrazac A” koje su izdala salvadorska tijela nisu ispunjavali uvjete da bi se El Salvador smatrao povlaštenim podrijetlom i da se na proizvode nije moglo primjenjivati povlašteno tarifno postupanje predviđeno propisom Unije.

60 Tim utvrđenjima Komisija je izrazila svoje dvojbe u pogledu dužnikovog pridržavanja propisa o carinskoj deklaraciji. Naime, pogrešna primjena pravila o podrijetlu proizvoda uvezenih u Uniju za potrebe primjene povlaštenog tarifnog postupanja utječe na carinsku deklaraciju tih proizvoda jer su u njoj ti proizvodi pogrešno podvrgnuti postupanju koje se ne može na njih primjenjivati.

61 Tako je člankom 84. Uredbe br. 2454/93 propisano da se dokazi o podrijetlu podnose [...] carinskim tijelima države članice uvoza u skladu s postupkom utvrđenim u članku 62. CZZ-a. Međutim, potonji se članak odnosi na carinsku deklaraciju u pisanom obliku. Njime je propisano da se deklaracije podnose [...] na obrascu koji odgovara službenom primjerku propisanom za tu svrhu koji mora biti potpisan i sadržavati sve podatke koji su potrebni za primjenu propisa vezanih uz carinski postupak za koji je roba deklarirana i da [se] uz deklaraciju, prilažu [...] sve isprave koje su potrebne za primjenu propisa vezanih uz primjenu navedenog carinskog postupka. Kako bi ostvario primjenu povlaštenog tarifnog postupanja prema podrijetlu uvezenih proizvoda, uvoznik mora, zajedničkom primjenom članka 62. CZZ-a i članka 84. Uredbe br. 2454/93, svojoj carinskoj deklaraciji priložiti točnu potvrdu o podrijetlu na „obrascu A”.

62 Stoga, nepridržavanje pravila o podrijetlu uvezenih proizvoda predstavlja povredu zakonodavstva o carinskoj deklaraciji.

63 Slijedom navedenog, treba odbiti argument Kraljevine Španjolske da u obavijesti u prigovorima nije dostatno navesti nepridržavanje pravila o podrijetlu s obzirom na to se radi o zahtjevu o kojem ovisi pokretanje postupka otpusta uvozne carine jer, iako činjenica da salvadorska tijela nisu pravilno izdala neke potvrde o podrijetlu predstavlja, zapravo, razlog zbog kojeg su španjolska carinska tijela morala pokrenuti postupak naknadne naplate uslijed izvješća OLAF-a, tom je činjenicom otkriveno također da se dužnik nije pridržavao propisa o podrijetlu proizvoda i o carinskoj deklaraciji.

64 Međutim, premda je Komisija navela pitanje isprava koje su se mogle priložiti obavijesti o prigovorima i na kojima su se temeljili navedeni prigovori, treba napomenuti da joj Kraljevina Španjolska ne prigovara to što nije navela potrebne isprave kako bi zajamčila zaštitu dužnikova prava na obranu. Osim toga, u svojoj replici Kraljevina Španjolska samo napominje da Komisija može temeljiti svoje prigovore oslanjajući se na isprave koje priloži obavijesti o prigovorima, ali da ih ne može obrazložiti isključivo tim ispravama.

65 Iz prethodno navedenih razmatranja proizlazi da u svakom slučaju, prvi tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Drugi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a

66 Kao prvo, Kraljevina Španjolska tvrdi da dužnik nije mogao razumno otkriti pogrešku i, podredno, da je dužnik, s jedne strane, postupio s dužnom pažnjom te da se, s druge strane, pridržavao odredaba o carinskoj vrijednosti. Osim što iznosi argumentaciju u potporu drugom tužbenom razlogu koja je podijeljena na tri dijela koji odgovaraju uvjetima određenim u članku 220. stavku 2. točki (b) CZZ-a u pogledu naknadne nenaplate carine, Kraljevina Španjolska također dovodi u pitanje kumulativnu narav tih triju uvjeta.

67 Najprije se treba očitovati o dopuštenosti jednog prigovora navedenog u replici.

Dopuštenost prigovora koji se odnosi na raniji zahtjev za otpust carine koji je dostavio dužnik

68 U replici Kraljevina Španjolska tvrdi da se, u mjeri u kojoj se čini da Komisija postavlja pitanja koja se odnose na spis REM 01/11, otpust koji je predmet tog spisa treba smatrati odobrenim jer nisu ispunjeni uvjeti povrata određeni u članku 871. stavku 6. prvoj ili petoj alineji Uredbe br. 2454/93.

Prema mišljenju Kraljevine Španjolske, otpust je ostvaren prije pobijane odluke zbog isteka zakonskih rokova, s obzirom na to da ni u jednom dokumentu koji se odnosi na taj spis nije dokazana promjena činjenica ili pravne ocjene ni postojanje neslaganja u pogledu iznošenja činjenica.

69 U odgovoru na repliku Komisija smatra da argument koji se odnosi na drugi spis o otpustu carina treba proglasiti nedopuštenim jer se radi o argumentu koji je iznesen sa zakašnjenjem.

70 Kraljevina Španjolska je na raspravi, u odgovoru na pitanje Suda, pojasnila da se, što se tiče argumenata u replici koji se odnose na spis REM 01/11, nije radilo o novom tužbenom razlogu nego da je to samo bio odgovor na argumente Komisije.

71 U svakom slučaju, iz odredaba članka 76. točke (d) i članka 84. stavka 1. Poslovnika Općeg suda proizlazi da se u tužbi kojom se pokreće postupak mora naznačiti predmet spora i sažeti prikaz tužbenih razloga i da je tijekom postupka zabranjeno iznositi nove razloge ili argumente, osim ako se temelje na pravnim ili činjeničnim pitanjima za koja se saznalo tijekom postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2015., Dennekamp/Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, t. 80.).

72 Međutim, čak i da se smatra da je Kraljevina Španjolska samo kao odgovor na određene argumente Komisije u svojoj replici tvrdila da treba pristupiti otpustu uvozne carine koja je sporna u ovom predmetu zato što su istekli zakonski rokovi za donošenje odluke Komisije na temelju zahtjeva za otpust koji je dužnik podnio 1. srpnja 2011., ipak se radi o argumentu koji nije bio iznesen u tužbi kojom se pokreće postupak iako se temelji na činjeničnim i pravnim elementima s kojima je Kraljevina Španjolska već bila upoznata u trenutku podnošenja navedene tužbe, s obzirom na to da nije osporavano to da su španjolska tijela ta koja su Komisiji proslijedila taj zahtjev kao i odricanje dužnika od njegovog zahtjeva za otpust carina, ni to da su bila obaviještena o tome da Komisija smatra da taj spis nikad nije bio otvoren.

73 Stoga, treba utvrditi da je navedeni prigovor koji je prvi put iznesen u replici i time iznesen sa zakašnjenjem, nedopušten.

Kumulativna narav uvjeta određenih u članku 220. stavku 2. točki (b) CZZ-a

74 U okviru prigovora koji se temelji na nemogućnosti otkrivanja pogreške, Kraljevina Španjolska tvrdi da su, u skladu s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) CZZ-a, tijela zemlje izvoznice bila odgovorna za pogreške počinjene pri izdavanju potvrda o podrijetlu i za nadzor uvjeta primjene povlaštenih postupanja kada je pogreška bila posljedica točnog prikaza činjenica koje je iznio izvoznik ili netočnog prikaza činjenica, pod uvjetom da su, u tom slučaju, navedena tijela znala ili su trebala znati da je potvrda bila netočna. U pogledu zaključka pobijane odluke o postojanju pogreške salvadorskih tijela i zahtjevâ za dodatnim podacima upućenih španjolskim tijelima, Kraljevina Španjolska smatra da izvoznik nije netočno iznio činjenice i da nije naveo navedena tijela na pogrešku te da je dostavio podatke s kojima je raspolagao, posebno dokaze o podrijetlu sirovine i popise posade plovila. Stoga, trebalo je smatrati da pogreška nije razumno mogla biti otkrivena.

75 Kraljevina Španjolska u biti smatra da, kada pogreška koju počine carinska tijela zemlje izvoza nije rezultat netočnog iznošenja činjenica od strane izvoznika ili, čak i ako je to slučaj, kada su tijela znala ili su trebala znati da su podnesene potvrde netočne, gospodarski subjekt nije mogao otkriti počinjenu pogrešku s obzirom na to da su ispunjeni uvjeti u pogledu pogreške. Temelji se i na odredbama o robi koja uživa pogodnosti povlaštenog statusa, obuhvaćenim člankom 220. stavkom 2. točkom (b) CZZ-a kako je izmijenjen Uredbom (EZ) br. 2700/2000 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. studenoga 2000. (SL 2000., L 311, str. 17.) koje Kraljevina Španjolska ocjenjuje posebnim pravilima primjenjivim u okviru povlaštenih postupanja u skladu s kojima posljedica utvrđene pogreške počinjene na temelju točnih informacija izvoznika jest ta da navedenu pogrešku nije moguće razumno otkriti.

76 Iz tog argumenta Kraljevina Španjolska zaključuje da su upućivanja na uvjete u pogledu dobre vjere i na propis o carinskoj deklaraciji bila nevaljana, s obzirom na to da Komisija nije u pobijanoj odluci smatrala da je pogreška bila posljedica netočnog iznošenja činjenica od strane izvoznika ili da su salvadorska tijela znala ili trebala znati da su podnesene potvrde bile netočne.

77 Komisija smatra da je prigovor Kraljevine Španjolske bespredmetan jer činjenica da je ispunjen jedan od tri uvjeta za otpust carine ne podrazumijeva da su ispunjena i druga dva uvjeta. Jednako tako, Komisija je pred Općim sudom podrobno odgovorila na pitanje o tome je li bilo moguće razumno otkriti pogrešku koju su počinila salvadorska tijela, s obzirom na vrstu pogreške koju su počinila ta tijela.

78 Kako bi se odgovorilo na tužbeni razlog koji je navela Kraljevina Španjolska, treba utvrditi, s jedne strane, proizlazi li, u skladu s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) drugom alinejom CZZ-a, nemogućnost tijela zemlje izvoznice da otkriju pogrešku u pogledu potvrda o podrijetlu automatski iz okolnosti u kojima je ta pogreška počinjena i, s druge strane, u slučaju da valja smatrati da dužnik nije mogao otkriti navedenu pogrešku, trebaju li se iz tog razloga ostali uvjeti primjene tog članka smatrati ispunjenima.

Nemogućnost otkrivanja pogreške

79 Sud je presudio da je cilj naknadnog nadzora provjeriti točnost podrijetla navedenog na prethodno izdanim potvrdama „obrazac A” ili EUR.1 (vidjeti u tom smislu, što se tiče potvrda EUR.1, presude od 9. ožujka 2006., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, t. 32., i od 15. prosinca 2011., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, t. 43., a što se tiče potvrda „obrazac A”, presudu od 8. studenoga 2012., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, t. 17.).

80 Naime, ako naknadnim nadzorom nije moguće utvrditi podrijetlo proizvoda navedenih u potvrdi o podrijetlu „obrazac A” ili EUR:1, treba zaključiti da se radi o nepoznatom podrijetlu i da su, stoga, potvrda o podrijetlu i povlaštena tarifa nepropisno odobrene (vidjeti u tom smislu presude od 9. ožujka 2006., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, t. 34., od 15. prosinca 2011., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, t. 44., i od 8. studenoga 2012., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, t. 18.).

81 Stoga, kada su tijela zemlje izvoza izdala netočne potvrde o podrijetlu „obrazac A” ili EUR.1 valja smatrati, na temelju navedenog članka 220. stavka 2. točke (b) druge i treće alineje, da su navedena tijela počinila pogrešku pri izdavanju potvrda, osim ako se dokaže da su se temeljile na netočnoj verziji činjenica koju je iznio izvoznik. Ako su se potvrde temeljile na lažnim izjavama izvoznika, uvozne carine treba dakle naknadno naplatiti, osim ako je osobito očito da su tijela koja su izdala potvrde znala, ili su trebala znati, da roba nije ispunjavala uvjete za primjenu povlaštenog postupanja (vidjeti u tom smislu presude od 15. prosinca 2011., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, t. 48., i od 8. studenoga 2012., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, t. 19.).

82 To su razmatranja koja valja uzeti u obzir kako bi se utvrdilo je li dužnik mogao otkriti pogreške koje su počinila salvadorska tijela.

83 Temeljeći se na članku 220. stavku 2. točki (b) drugoj alineji CZZ-a kako je izmijenjen Uredbom br. 2700/2000, Kraljevina Španjolska smatra da, s obzirom na to da Komisija priznaje postojanje pogreške nadležnih tijela, nemogućnost otkrivanja te pogreške proizlazi izravno iz te odredbe.

84 Komisija je u svojem odgovoru na repliku samo podrobno utvrdila da uvjeti određeni u članku 220. stavku 2. točki (b) prvoj alineji CZZ-a moraju biti kumulativno ispunjeni kako bi se moglo odlučiti da se uvozna carina ne naplati naknadno, uzimajući u obzir načelo legitimnog očekivanja i načelo uskog tumačenja izuzimanja od općeg sustava plaćanja carinskog duga.

85 Naime, argument Kraljevine Španjolske navodi Opći sud da utvrdi koje su odredbe članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a primjenjive u ovom predmetu te uvjete predviđene tim odredbama za prihvaćanje zahtjeva za nenaplatu.

86 Člankom 220. stavkom 2. točkom (b) drugom alinejom CZZ-a određeno je da pogrešku nije moguće razumno otkriti u smislu prve alineje kada tijela treće zemlje izdaju netočnu potvrdu u okviru sustava u kojem se povlašteni status robe određuje na temelju sustava administrativne suradnje u kojem sudjeluju ta tijela. Međutim, člankom 220. stavkom 2. točkom (b) trećom alinejom CZZ-a propisano je da izdavanje netočne potvrde ne predstavlja pogrešku kada se potvrda temelji na netočnoj verziji činjenica koju je iznio izvoznik, osim u slučaju ako je posebno očito da su tijela koja su izdala potvrdu znala ili su trebala znati da se na robu ne može primijeniti povlašteno postupanje.

87 Stoga, prije utvrđivanja posljedica pogreške radi primjene članka 220. stavka 2. točke (b) druge i treće alineje CZZ-a najprije treba utvrditi, tumačenjem pobijane odluke, uvjete u kojima su salvadorska tijela počinila pogrešku.

88 Kao prvo, treba podsjetiti da je Komisija utvrdila da su radi primjene OSP-a iz El Salvadora uvedene znatne količine tune na temelju potvrda o podrijetlu „obrazac A” koje su nepropisno izdane i da su sve nepravilnosti koje su se odnosile na navedene potvrde predstavljale nepridržavanje pravila o podrijetlu, posebno zbog nepravilne upotrebe potvrda EUR.1 (uvodne izjave 6. do 9. pobijane odluke). Polazeći od tog utvrđenja Komisija je zaključila da se na predmetne uvoze tune nije trebalo primijeniti pravo na povlaštenu carinu predviđeno OSP-om (uvodna izjava 10. pobijane odluke).

89 U uvodnoj izjavi 28. pobijane odluke Komisija je smatrala da su, s obzirom na okolnosti slučaja, salvadorska tijela počinila pogrešku kada su nepropisno izdala potvrde o podrijetlu „obrazac A” ne pridržavajući se relevantnih članaka Uredbe br. 2454/93.

90 Nakon što je smatrala da nije počinila nikakvu pogrešku kada je dostavila primjerke žigova salvadorskim tijelima (uvodne izjave 30. do 32. pobijane odluke), Komisija je ispitala je li dužnik mogao razumno otkriti pogrešku koju su počinila ta tijela (uvodne izjave 29. i 33. do 39. pobijane odluke), a zatim je li taj dužnik postupio u dobroj vjeri (uvodne izjave 40. do 47. pobijane odluke).

91 Treba napomenuti da u pobijanoj odluci Komisija uopće nije utvrdila da su netočne potvrde izdane na temelju netočne verzije činjenica koju je iznio izvoznik ni, *a fortiori*, da su salvadorska tijela znala ili su trebala znati da roba nije ispunjavala potrebne uvjete za primjenu povlaštenog tarifnog postupanja, protivno odredbama članka 220. stavka 2. točke (b) treće alineje CZZ-a.

92 Kao drugo, stoga treba utvrditi može li se dužnik pozivati na pravilo navedeno u članku 220. stavku 2. točki (b) drugoj alineji CZZ-a, u skladu s kojim se pretpostavlja da pogrešku nije moguće razumno otkriti u smislu prve alineje kada tijela treće zemlje izdaju netočnu potvrdu u okviru sustava u kojem se povlašteni status robe određuje na temelju sustava administrativne suradnje u kojem sudjeluju ta tijela. To je pravilo na taj način povezano s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) prvom alinejom CZZ-a s obzirom na to da je njime propisano da ako se u iznimnom slučaju izda netočna potvrda o podrijetlu, postoji zakonska pretpostavka nemogućnosti otkrivanja pogreške.

93 Kao prvo, iz uvodnih izjava 7. do 9. i 35. do 38. pobijane odluke proizlazi da se nepravilnosti u izdavanju potvrda o podrijetlu „obrazac A” koje je otkrila Komisija odnose na pravila o podrijetlu robe uvezene u Uniju.

94 Kao drugo, netočne potvrde o podrijetlu „obrazac A” izdane su u skladu s OSP-om koji je u trenutku nastanka činjenica bio određen, s jedne strane, Uredbom Vijeća (EZ) br. 980/2005 od 27. lipnja 2005. o primjeni sustava općih carinskih povlastica (SL 2005., L 169, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 86., str. 85.) i, s druge strane, Uredbom Vijeća (EZ) br. 732/2008 od 22. srpnja 2008. o primjeni sustava općih carinskih povlastica za razdoblje od 1. siječnja 2009. do 31. prosinca 2011. te o izmjeni uredbi (EZ) br. 552/97, (EZ) br. 1933/2006 i uredbi Komisije (EZ) br. 1100/2006 i (EZ) br. 964/2007 (SL 2008., L 211, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 81., str. 257.).

95 Iz članka 5. stavka 2. Uredbe br. 980/2005 i članka 5. stavka 2. Uredbe br. 732/2008 proizlazi da, u svrhu dogovora iz članka 1. stavka 2. obiju uredaba, odnosno dogovora u skladu s kojima se primjenjuju carinske povlastice, pravila o podrijetlu u odnosu na načine administrativne suradnje jesu ona predviđena Uredbom br. 2454/93.

96 U njegovoj verziji iz Uredbe Komisije (EZ) br. 883/2005 od 10. lipnja 2005. o izmjeni Uredbe br. 2454/93 (SL 2005., L 148, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 18., str. 23.) primjenjivoj na činjenice ovog predmeta, člankom 81. Uredbe br. 2454/93 propisano je da, u pravilu, proizvodi s podrijetlom imaju pravo, prilikom uvoza u Uniju, iskoristiti predmetne carinske povlastice ako su prevezeni izravno u Uniju, uz podnošenje potvrde o podrijetlu, „obrazac A”, koju su izdala ili carinska tijela ili druga nadležna državna tijela zemlje korisnice povlaštenog postupanja. Člankom 83. iste uredbe propisano je da, budući da potvrda o podrijetlu „obrazac A” predstavlja dokaznu ispravu za primjenu odredaba o carinskim povlasticama iz te uredbe, nadležno državno tijelo zemlje izvoza odgovorno je za poduzimanje svih potrebnih mjera za provjeru podrijetla proizvoda i pregled drugih podataka navedenih na potvrdi.

97 Članci 93. do 95. Uredbe br. 2454/93 odnose se na načine administrativne suradnje između zemalja korisnica OSP-a i Komisije, među kojima su i naknadne provjere potvrda o podrijetlu „obrazac A” kad god carinska tijela Unije imaju osnovane razloge za sumnju u njihovu vjerodostojnost, status podrijetla tih proizvoda ili ispunjavanje drugih uvjeta iz odjeljka Uredbe koji se odnosi na OSP. Tijela zemlje izvoznice izvršavaju tu provjeru i priopćavaju svoje rezultate u roku od šest mjeseci carinskim tijelima u Uniji (članak 94. stavci 1. i 3. Uredbe br. 2454/93). Osim toga, člankom 94. stavkom 6. Uredbe br. 2454/93 propisano je da, ako postupak provjere ili bilo koji drugi raspoloživi podatak ukazuju na kršenje odredaba odjeljka o OSP-u, zemlja korisnica izvoznica, na vlastitu inicijativu ili na zahtjev Unije, hitno izvršava odgovarajuće istražne radnje ili osigurava izvođenje tih istražnih radnji kako bi utvrdila i spriječila takva kršenja. U tu svrhu Unija smije sudjelovati u istražnim radnjama. Na kraju, u skladu s člankom 94. stavkom 7. Uredbe br. 2454/93 nadležna državna tijela zemlje korisnice izvoznice najmanje tri godine čuvaju primjerke potvrda o podrijetlu „obrazac A”.

98 Dakle, iz odredaba uredbi br. 980/2005 i br. 732/2008, s jedne strane, te uredbe br. 2454/93, u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 883/2005, s druge strane, proizlazi da je povlašteni status predmetnih proizvoda određen na temelju sustava administrativne suradnje u kojoj su sudjelovala tijela treće zemlje, odnosno El Salvadora.

99 Stoga, u skladu s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) drugom alinejom CZZ-a, pogreška koju su počinila salvadorska tijela pri izdavanju potvrda o podrijetlu „obrazac A” predstavlja pogrešku za koju se pretpostavlja da ju je nemoguće razumno otkriti u smislu prve alineje te odredbe.

100 U tim okolnostima, valja nastaviti s ocjenom kako bi se utvrdilo trebaju li u ovom predmetu biti ispunjeni ostale pretpostavke primjene članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a ili, kao što tvrdi Kraljevina Španjolska, to nije potrebno jer Komisija u pobijanoj odluci nije smatrala da je pogreška bila posljedica netočnih činjenica koje je iznio izvoznik ili toga da su salvadorska tijela znala ili su trebala znati da su podnesene potvrde bile netočne.

Obveza ispunjenja ostalih pretpostavki primjeneprimjene članka 220. stavku 2. točki (b) CZZ-a

101 Prema mišljenju Kraljevine Španjolske, pozivanja Komisije na uvjete u pogledu dobre vjere i zakonodavstva o carinskoj deklaraciju nisu valjana jer u pobijanoj odluci nije smatrala da je pogreška koju su počinila salvadorska tijela bila posljedica netočnih činjenica koje je iznio izvoznik.

102 Komisija, u biti, smatra da trebaju biti ispunjene sva tri pretpostavke primjene članka 220. stavka 2. točke (b) prve alineje CZZ-a kako carinski dug ne bi bio naknadno naplaćen i da je osnovano ispitala je li dužnik postupio u dobroj vjeri i je li poštovao propis o carinskoj deklaraciji. Osim toga, što se tiče uvjeta dobre vjere, Komisija smatra da se članak 220. stavak 2. točka (b) četvrta alineja CZZ-a, uveden Uredbom br. 2700/2000, primjenjuje na situaciju dužnika te da je pozivanje dužnika na dobru vjeru kada nije postupio s dužnom pažnjom protivno tom članku.

103 Kako bi se odgovorilo na argument Kraljevine Španjolske treba utvrditi, konkretno, je li Uredbom br. 2700/2000 uvedeno posebno postupanje u pogledu zahtjeva za naknadnu nenaplatu kada se primjenjuje povlašteni status uvezene robe.

104 Međutim, već iz točaka 92. do 99. ove presude proizlazi da, u skladu s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) drugom alinejom CZZ-a, kada se povlašteni status robe određuje na temelju sustava administrativne suradnje u kojoj sudjeluju tijela treće zemlje, smatra se da izdavanje netočne potvrde od strane tih tijela predstavlja pogrešku koju razumno nije moguće otkriti u smislu prve alineje, zbog čega to pravilo predstavlja iznimnu situaciju u mjeri u kojoj se njome kao početni temelj ocjene određuje zakonska pretpostavka koju treba uzeti u obzir pri ocjeni kumulativnih uvjeta o kojima se radi (vidjeti točku 47. ove presude.).

105 Osim toga, treba napomenuti da je Uredbom br. 2700/2000, na koju se osobito oslanja Kraljevina Španjolska kada tvrdi da je njome uveden posebni sustav za naknadno knjiženje uvozne carine u okviru povlaštenih postupanja, dopunjen članak 220. stavak 2. točka (b), tako što su dodane još četiri alineje prvoj alineji, koje se odnose na povlašteno postupanje (vidjeti u tom smislu presudu od 9. ožujka 2006., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, t. 3. i 4.). Međutim, ovim novim pravilom pojačana je zaštita očekivanja gospodarskog subjekta na kojeg utječu pogreške carinskih tijela u pogledu povlaštenog postupanja s robom podrijetlom iz trećih zemalja (presuda od 9. ožujka 2006., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, t. 25.), čime je poseban slučaj povlaštenog postupanja s robom koja potječe iz trećih zemalja postao jasniji (vidjeti u tom smislu mišljenje nezavisne odvjetnice J. Kokott u predmetu Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, t. 29.).

106 Stoga, iz tih uvodnih razmatranja proizlazi da su člankom 220. stavkom 2. točkom (b) drugom do petom alinejom CZZ-a uspostavljena posebna pravila u skladu s kojima se dugovana uvozna carina ne knjiži naknadno kada je povlašteni status robe određen na temelju sustava administrativne suradnje u kojoj sudjeluju tijela treće zemlje. Suprotno tvrdnjama Komisije, ispitivanje zahtjeva za naknadnu nenaplatu uvozne carine treba provesti s obzirom na članak 220. stavak 2. točku (b) drugu do pete alineje CZZ-a.

107 Međutim, ispitivanje zahtjeva za naknadnu nenaplatu uvozne carine treba provesti u svakom slučaju, uzimajući u obzir odredbe članka 220. stavka 2. točke (b) prve alineje CZZ-a, a time i kumulativne uvjete koji su u tom članku sadržani i koji, osim toga, moraju biti prisutni uz uvjet razumne mogućnosti otkrivanja pogreške koju su počinila nadležna tijela (vidjeti točke 92. do 99. ove presude), odnosno da je dužnik postupio s dobrom vjerom i da se pridržavao svih odredbi određenih važećim propisom (vidjeti u tom smislu rješenje od 1. listopada 2009., Agrar-Invest-Tatschl/Komisija, C-552/08 P, EU:C:2009:605, t. 52., 55. i 56., i presudu od 15. prosinca 2011., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, t. 47.).

108 Najprije, što se tiče uvjeta u pogledu dobre vjere dužnika, iz članka 220. stavka 2. točke (b) četvrte alineje CZZ-a proizlazi da se dužnik može pozvati na dobru vjeru kada može dokazati da je tijekom razdoblja obavljanja predmetnih trgovinskih djelatnosti postupao s dužnom pažnjom kako bi se uvjerio da su ispunjeni svi uvjeti za povlašteno postupanje (presuda od 16. prosinca 2010., HIT Trading i Berkman Forwarding/Komisija, T-191/09, neobjavljena, EU:T:2010:535, t. 53.).

109 Stoga, Kraljevina Španjolska čini pogrešku kada tvrdi da se Komisija nepropisno pozvala na uvjet u pogledu dobre vjere prije nego što je utvrdila je li potrebno pristupiti naknadnoj naplati dugovane uvozne carine u skladu s člankom 220. stavkom 2. točkom (b) CZZ-a, u njegovoj verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 2700/2000.

110 Međutim, treba podsjetiti da između uvjeta u pogledu dobre vjere gospodarskog subjekta i uvjeta u pogledu neznanja za pogrešku koju su počinila carinska tijela postoji određena veza. Pitanje je li gospodarski subjekt postupao u dobroj vjeri podrazumijeva, osobito, utvrđivanje njegove razumne nemogućnosti otkrivanja pogreške koju su počinila nadležna tijela (vidjeti po analogiji presude od 14. svibnja1996., Faroea Seafood i dr., C-153/94 i C-204/94, EU:C:1996:198, t. 83. i 98. do 102., od 18. listopada 2007., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, t. 30., i od 15. prosinca 2011., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, t. 47.).

111 U ovom trenutku valja ocijeniti kako treba tumačiti uvjet dobre vjere gospodarskog subjekta za primjenu članka 220. stavka 2. točke (b) prve do četvrte alineje CZZ-a u pravnom kontekstu koji proizlazi iz donošenja Uredbe br. 2700/2000, odnosno u području povlaštenih postupanja. Potrebno je uzeti u obzir pojašnjenja iz uvodnih izjava navedene uredbe, postupka nakon kojeg je ona donesena i sudske prakse.

112 Kao prvo, što se tiče uvodnih izjava Uredbe br. 2700/2000, uvodnom izjavom 11. te uredbe propisano je da je u slučaju povlaštenih postupanja potrebno definirati pojam pogreške carinskih tijela i dobre vjere dužnika. Nakon razmatranja pitanja pogreške tijela treće zemlje, u nastavku se općenito navodi da se dužnik može pozvati na postupanje u dobroj vjeri kada može dokazati da je postupio s dužnom pažnjom, osim ako je u Službenom listu Europske unije objavljena obavijest u kojoj su navedene osnovane sumnje. Tu uvodnu izjavu treba tumačiti u smislu da predstavlja naznaku o tome da dobru vjeru dužnika treba ispitati kada je pogreška koju su počinila tijela treće zemlje dovela do izdavanja netočne potvrde, neovisno o podrijetlu te pogreške, bilo da potječe od samih tijela ili proizlazi iz netočnih činjenica koje je iznio izvoznik.

113 Kao drugo, u odnosu na sami postupak donošenja Uredbe br. 2700/2000, kao prvo, treba napomenuti da izmjena članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a nije bila predviđena u Prijedlogu Uredbe Europskog parlamenta i Vijeća (EZ) o izmjeni Uredbe Vijeća br. 2913/92 (SL 1998., C 228, str. 8.).

114 Mišljenjem Europskog parlamenta u prvom tumačenju kojim je predloženo dodavanje druge i treće alineje članku 220. stavku 2. točki (b) CZZ-a, Komisija je dostavila Izmijenjeni prijedlog Uredbe Europskog parlamenta i Vijeća (EZ) o izmjeni Uredbe br. 2913/92 (SL 2000., C 248, str. 1.).

115 Osim toga, iz zapisnika sa sastanka Vijeća Europske unije br. 2248 „Unutarnje tržište”, koji je održan u Bruxellesu (Belgija) 16. ožujka 2000., tijekom kojeg je postignuta politička suglasnost o prijedlogu izmjene CZZ-a, proizlazi da se tim prijedlogom željelo točno definirati pojmove „administrativnih pogrešaka” i „dobre vjere uvoznika” u odnosu na transakcije s robom koje je bila predmet povlaštenog postupanja na temelju netočnih potvrda koje su izdala tijela treće zemlje.

116 U Zajedničkom stajalištu (EZ) br. 31/2000 od 25. svibnja 2000. koje je odobrilo Vijeće u skladu s postupkom određenim u članku 251. UEZ-a s obzirom na donošenje Uredbe Vijeća (EZ) kojom se izmjenjuje CZZ (SL 2000., C 208, str. 1.) sadržava uvodne izjave i odredbe koje će u konačnici biti donesene u obliku Uredbe br. 2700/2000.

117 Kao drugo, u priopćenju za tisak IP/2000/1123 od 5. listopada 2000. povjerenik za unutarnje tržište naveo je da se predmetnom izmjenom uvodi nova definicija zaštite dobre vjere gospodarskih subjekata koji su uvezli robu na temelju povlaštenih postupanja kada su potvrde o podrijetlu bile netočne te da će tako uvoznici znati da neće biti automatski oslobođeni ako su, primjerice, izvoznici treće zemlje dostavili lažne potvrde o podrijetlu.

118 Stoga, iz postupka donošenja Uredbe br. 2700/2000 jasno proizlazi da se članak 220. stavak 2. točka (b) četvrta alineja CZZ-a u pogledu dobre vjere primjenjuje kada su tijela treće zemlje izdala pogrešne potvrde kojima se omogućuje primjena povlaštenog postupanja, što je in fine potvrđeno mišljenjem iz točke 112. ove presude.

119 Kao treće, treba napomenuti da je Sud presudio da iz uvodne izjave 11. Uredbe br. 2700/2000 proizlazi da je svrha izmjene članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a bila definirati, u posebnom slučaju povlaštenih postupanja, pojmove „greška carinskih tijela” i „dobra vjere dužnika” i da je, na taj način, a da se ne pribjegne bitnoj izmjeni, cilj navedenog članka bio razjasniti prethodno navedene pojmove sadržane u izvornoj verziji članka 220. i već pojašnjene u sudskoj praksi, (vidjeti presudu od 9. ožujka 2006., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, t. 22. i navedenu sudsku praksu.). Stoga, sud Unije utvrdio je da je članak 220. stavak 2. točka (b) CZZ-a bio u biti interpretativne naravi (presuda od 9. ožujka 2006., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, t. 23.).

120 Sud je tako naveo stajalište nezavisne odvjetnice J. Kokott u predmetu Beemsterboer Coldstore Services, (C-293/04, EU:C:2005:527, t. 29. i 32.) u skladu s kojim, s jedne strane, namjera novog teksta članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a nije bila nikakva izmjena, već samo pojašnjenje članka u posebnom slučaju povlaštenog postupanja s robom koja potječe iz trećih zemalja, s obzirom na to da je zakonodavac Unije smatrao potrebnim preciznije definirati pojmove „pogreška carinskih tijela” i „dobra vjera dužnika” i, s druge strane, novim tekstom te odredbe samo je kodificirana i pojašnjena prethodna pravna situacija upravo u posebnom slučaju pogrešaka carinskih tijela u vezi s povlaštenim statusom robe koja potječe iz trećih zemalja.

121 U tim okolnostima, prethodna sudska praksa u području naknadne naplate uvozne carine ostaje primjenjiva. Naime, kao što je izneseno u točki 110. ove presude, iz toga proizlazi da su uvjeti u pogledu dobre vjere gospodarskog subjekta i nepoznavanja pogreške koju su počinila carinska tijela u određenoj mjeri povezani jer pitanje je li gospodarski subjekt postupio u dobroj vjeri podrazumijeva, osobito, utvrđivanje toga je li gospodarskom subjektu bilo nemoguće razumno otkriti pogrešku koju su počinila nadležna tijela.

122 Stoga, ne dovodeći u pitanje da iz članka 220. stavka 2. točke (b) druge alineje CZZ-a proizlazi da pogreška koju su počinila tijela treće zemlje pri izdavanju netočne potvrde predstavlja pogrešku za koju se smatra da ju razumno nije moguće otkriti u smislu prve alineje (vidjeti točku 99. ove presude), treba, jednako tako, uzeti u obzir da su uvjeti u pogledu dobre vjere gospodarskog subjekta i nepoznavanja pogreške koju su počinila carinska tijela u određenoj mjeri povezani (vidjeti točku 121. ove presude), što za posljedicu ima da ih, u svakom slučaju, treba analizirati s obzirom na okolnosti konkretnog slučaja i na zakonsku pretpostavku određenu u drugoj alineji predmetne odredbe.

123 Tim tumačenjem održava se i pravni učinak članka 220. stavka 2. točke (b) četvrte alineje CZZ-a, s obzirom na to da se na dobru vjeru dužnika može pozivati pod uvjetima na koje se odnosi ta odredba i da je Komisija može ispitati, u svakom slučaju zasebno i uzimajući u obzir sve činjenične okolnosti konkretnog slučaja, uključujući kada se pretpostavlja da dužnik nije razumno mogao otkriti pogrešku.

124 Nadalje, što se tiče uvjeta u pogledu poštovanja važećeg propisa o carinskoj deklaraciji, treba napomenuti da u novim odredbama članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a koje su uvedene Uredbom br. 2700/2000 nema upućivanja na navedeni uvjet. Međutim, treba podsjetiti da zahtjev za naknadnu nenaplatu uvozne carine treba ispitati uzimajući u obzir i odredbe članka 220. stavka 2. točke (b) prve alineje CZZ-a, a time i kumulativne uvjete koji su sadržani u njemu i koje treba ispuniti (vidjeti

točke 92. do 99. ove presude), odnosno, posebno uvjet da je dužnik postupao u dobroj vjeri i da se pridržavao svih odredaba određenih važećim zakonodavstvom (vidjeti u tom smislu rješenje od 1. listopada 2009., Agrar-Invest-Tatschl/Komisija, C-552/08 P, EU:C:2009:605, t. 52., 55. i 56., i presudu od 15. prosinca 2011., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, t. 47.).

125 Stoga, uvjet u pogledu važećeg propisa u odnosu na carinsku deklaraciju primjenjuje se kad se postupak naknadne naplate odnosi na povlašteni status robe i kada su tijela treće zemlje izdala netočnu potvrdu u tom pogledu.

Provođenje u praksu ostalih uvjeta primjene članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a

126 Kao što proizlazi iz točke 123. ove presude, činjenica da pogreška koju su počinila nadležna tijela predstavlja pogrešku za koju se pretpostavlja da je nije moguće razumno otkriti nikako nije u suprotnosti s time da Komisija ispita je li dužnik postupio u dobroj vjeri, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 121. ove presude, uzimajući u obzir okolnosti konkretnog slučaja.

127 Osim toga, Komisija u svakom slučaju treba ispitati uvjet u pogledu propisa o carinskoj deklaraciji te je potrebno, stoga, utvrditi, s obzirom na argumente Kraljevine Španjolske, postoje li u pobijanoj odluci pogreške u tom pogledu.

– Elementi koji se odnose na dobru vjeru dužnika

128 Kako bi se ocijenilo pitanje je li u ovom predmetu dužnik postupao u dobroj vjeri, najprije valja utvrditi da treba posebno uzeti u obzir dva podatka koje navodi Komisija u pobijanoj odluci.

129 Prvi od tih podataka jest da dužnik pripada grupaciji koja obavlja svoje djelatnosti u cijelom svijetu u području ribarenja, pripreme, proizvodnje, pakiranja i prodaje proizvoda od svježe, zamrznute ili konzervirane ribe (uvodna izjava 39. pobijane odluke).

130 Drugi od tih podataka jest da je izvoznik predmetnih proizvoda koji je dostavio podatke na temelju kojih su izdane potvrde o podrijetlu „obrazac A”, društvo koje pripada istoj grupaciji kao i dužnik (uvodne izjave 37. i 46. pobijane odluke) i da dva plovila koja su plovila pod dvjema zastavama pripadaju navedenoj grupaciji (uvodna izjava 43. pobijane odluke). U tim okolnostima, prema mišljenju Komisije, ne može se prihvatiti da činjenica da se pretpostavlja da pogrešku nije bilo moguće razumno otkriti zbog primjene članka 220. stavka 2. točke (b) druge alineje CZZ-a podrazumijeva priznavanje dobre vjere dužnika.

131 U tom pogledu, konkretnije, iz sudske prakse proizlazi da pogreška koju su počinila nadležna tijela mora biti takva da je dužnik koji postupa u dobroj vjeri nije razumno mogao otkriti, bez obzira na svoje profesionalno iskustvo i dužnu pažnju s kojom mora postupati (vidjeti u tom smislu presudu od 14. studenoga 2002., Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, t. 38.).

132 Kao prvo, treba utvrditi da Kraljevina Španjolska ne pobija elemente koje navodi Komisija u pobijanoj odluci u pogledu profesionalnog iskustva dužnika (vidjeti točku 129. ove presude) nego da, suprotno tome, priznaje da je Komisija u uvodnoj izjavi 39. pobijane odluke osnovano priznala da je dužnik gospodarski subjekt s puno iskustva, ali i tvrdi da se, prema njezinom mišljenju, profesionalnim iskustvom dužnika ne dovodi u pitanje neispunjenje uvjeta određenih u članku 220. stavku 2. točki (b) CZZ-a.

133 Točno je da profesionalno iskustvo samo po sebi ne isključuje dobru vjeru ili nemogućnost otkrivanja pogreške, kao što ističe Kraljevina Španjolska. Međutim, treba napomenuti da od iskusnog profesionalca treba očekivati da će posvetiti veću pažnju administrativnim i činjeničnim elementima čija je ocjena dio njegovih redovnih aktivnosti, posebno na način da lakše može utvrditi bilo kakvo odstupanje u odnosu na ono što predstavlja ispravnu uobičajenu praksu.

134 Kao drugo, treba podsjetiti da je, što se tiče dužne pažnje, na gospodarskom subjektu koji ima dvojbe, informirati se i zatražiti sva moguća objašnjenja kako ne bi povrijedio analizirane odredbe (vidjeti po analogiji presude od 11. studenoga 1999., Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, t. 58., i od 13. rujna 2007., Common Market Fertilizers/Komisija, C-443/05 P, EU:C:2007:511, t. 191.).

135 Iz pobijane odluke proizlazi da je Komisija ispitala uvjet u pogledu dužne pažnje gospodarskog subjekta s obzirom na razne elemente za koje je napomenuto da predstavljaju povredu pravila o podrijetlu.

136 Kao prvo, što se tiče uvjeta u pogledu sastava posade ribarskih plovila, Komisija je smatrala da, s obzirom na njihovu djelatnost i pripadnost grupaciji koja je obavlja djelatnosti na raznim oceanima zbog čega se na nju primjenjuju različita pravila, dužnik nije postupio s dužnom pažnjom jer nije poštovao uvjete određene odredbama uredbi br. 980/2005 i br. 732/2008 kako bi se na njega moglo primjenjivati povlašteno tarifno postupanje.

137 Kao drugo, Komisija je utvrdila da je, u određenim slučajevima, izvoznik istodobno podnio ili potvrde o nepovlaštenom podrijetlu koje su izdale trgovačke komore Španjolske i Francuske i potvrde EUR.1 koje nisu izdala carinska tijela Unije i koje se odnose na Sporazum AKP, ili potvrde EUR.1 koje su izdala tijela Sejšela i potvrde „obrazac A” koje su izdala panamska tijela. Smatrala je da se, s obzirom na to da nedostaje potrebna sljedivost, na temelju tih činjenica ne može utvrditi podrijetlo tune te je zaključila da se dužnik nije pridržavao primjenjivih odredbi o carinskoj deklaraciji i pravila o podrijetlu.

138 Kao treće, Komisija je navela da pojmovi „dvostruka registracija”, „registarski broj” i „dvostruka državna pripadnost” plovila nisu dvosmisleni te da su jasno definirani pravom Ujedinjenih naroda (UN). Dodala je da se pravom Unije jasno zahtijeva da ribarsko plovilo mora biti registrirano samo u jednoj državi i da mora ploviti pod zastavom samo jedne države kako bi se na njega primjenjivao OSP. Naime, Komisija je tvrdila da su dva predmetna plovila bila istodobno registrirana na Sejšelima, pod čijom su zastavom lovila ribu pet godina, i u El Salvadoru, te su plovili i pod zastavom te potonje države. Komisija tvrdi da je, neovisno o tome, dužnik izjavio da su ispunjeni svi uvjeti iz članka 68. stavka 2. Uredbe br. 2454/93 za primjenu OSP-a.

139 Kao četvrto, Komisija je navela da je podatke na kojima su se temeljila salvadorska tijela za potrebe izdavanja potvrda o podrijetlu „obrazac A” dostavilo jedno društvo kći grupacije dužnika.

140 Komisija je, s obzirom na okolnosti koje je navela, zaključila da dužnik nije pokazao razinu dužne pažnje koja bi se očekivala od jednog profesionalnog gospodarskog subjekta pri carinskom postupanju zatraženom za predmetne proizvode.

141 Nadalje, valja odgovoriti na različite argumente koje je iznijela Kraljevina Španjolska kako bi pobila nedostatak dužne pažnje dužnika.

142 Kao prvo i uvodno, Kraljevina Španjolska tvrdi da je proturječno tvrditi da su, u pobijanoj odluci, salvadorska tijela počinila pogrešku, a da izvoznik nije iznio netočne činjenice te da dužnik nije postupio s dužnom pažnjom u pogledu tih istih činjenica.

143 U pogledu navedenog valja napomenuti da se, u skladu sa sudskom praksom, ne može osporiti da je uvjet u pogledu nemogućnosti otkrivanja pogreške koju su počinila nadležna tijela povezan, u određenoj mjeri, s pitanjem dobre vjere dužnika. Međutim, ne može se prihvatiti da činjenica da se

pretpostavlja da pogrešku nije moguće razumno otkriti, što je utvrđenje koje proizlazi iz primjene pravila iz članka 220. stavka 2. točke (b) druge alineje CZZ-a, koje je uvedeno Uredbom br. 2700/2000, ima za automatsku i nužnu posljedicu utvrđivanje dobre vjere dužnika i to, a fortiori, u ovom predmetu, s obzirom na već iznesene okolnosti u točkama 128. do 130. ove presude. Što se tiče proturječja koje navodi Kraljevina Španjolska između utvrđenja počinjene pogreške i toga što izvoznik nije iznio netočno činjenice, nema argumenta u potporu tome, a ni njegova logika ne proizlazi iz sudske prakse. Isti je slučaj s mogućim proturječjem između toga što izvoznik nije iznio netočne činjenice i nepostojanja dužne pažnje dužnika u odnosu na iste činjenice. Konkretno, ne može se pretpostaviti da dobra vjera dužnika proizlazi izravno iz ponašanja izvoznika jer dužnik ne može, osobito, imati koristi od postupanja izvoznika u okolnostima u kojima činjenični elementi koje je dostavio izvoznik ne mogu dovesti do toga da nadležna tijela predmetne treće zemlje izdaju potvrde o podrijetlu „obrazac A”. Prema tome, valja utvrditi da navedene argumente Kraljevine Španjolske treba ocijeniti s obzirom na činjenicu da su neke pogreške koje su počinila salvadorska tijela proizašle iz uzimanja u obzir prvotnih potvrda koje se nisu mogle očito smatrati prikladnima za ostvarivanje povlaštenog postupanja te iz drugih značajnih povreda obveza u pogledu posade i zastave predmetnih plovila.

144 Stoga treba odbiti taj argument Kraljevine Španjolske.

145 Kao drugo, Kraljevina Španjolska, s jedne strane, tvrdi da je neproporcionalno zahtijevati da dužnik zna sastav posade svakog plovila u trenutku različitih ulova za koje tvrdi da su ih ostvarila plovila koja nisu bila dio grupacije Calvo, zbog čega potonja grupacija nije mogla zahtijevati podatke o sastavu posade. Kraljevina Španjolska tvrdi da je dužnik poduzeo dodatne preventivne mjere tražeći od svojih dobavljača potvrdu o vlasništvu kojom se dokazuje pridržavanje pravila o sastavu posade. Međutim, navodi da složenost propisa o ribljim proizvodima u području podrijetla predstavlja jedan od elemenata relevantnih za ocjenu uvjeta iz članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a i da je navedena složenost neupitna u predmetnom slučaju.

146 U pogledu prvog argumenta o neproporcionalnosti zahtjeva o tome da dužnik mora poznavati sastav posade plovila kojima su ulovljeni predmetni proizvodi, treba napomenuti da, iako u pobijanoj odluci Komisija nameće taj zahtjev dužniku, u svojim ga podnescima Općem sudu nameće i izvozniku. U svakom slučaju, treba smatrati da, s obzirom na pripadnost dužnika i izvoznika istoj grupaciji, nepostojanje dužne pažnje izvoznika u pogledu nadzora uvjeta koji se odnosi na sastav posade plovila također se može pripisati dužniku, posebno s obzirom na mogućnost pribavljanja postojećih podataka među poduzetnicima koji pripadaju istoj grupaciji. Međutim, valja napomenuti da, dostavom potvrda o vlasništvu plovila, kojima se dokazuje sastav posade i za koje je grupacija Calvo običavala od vlasnika plovila zatražiti da ih ispune, Kraljevina Španjolska navodi, zapravo, jasnu upućivanje na to da to što je izvoznika ili dužnika obvezan poznavati sastav posade nije očito neproporcionalno i da se, suprotno tome, može raditi o relativno uobičajenoj praksi u sektoru djelatnosti ribarstva, posebno kada su ulovi obavljeni tim plovilima namijenjeni uvozu u Uniju u okviru OSP-a. U tim okolnostima, ne može se isključiti da izvoznik ili dužnik koji želi da se na njega primjenjuje OSP može zatražiti od dobavljača, iako oni ne pripadaju grupaciji Calvo, podatke o sastavu posade u okviru njihovih ugovornih odnosa, neovisno o argumentu Kraljevine Španjolske da je te podatke bilo teško pribaviti, posebno zbog mogućnosti promjene posade u trenutku svakog ulova ili prisutnosti određenih osoba koje se ne nalaze neprestano na plovilu. Osim toga, suprotno onom što navodi Kraljevina Španjolska, u slučaju takvog pristupa, ne može se pozivati na poštovanje propisa o zaštiti osobnih podataka jer postoje razne mogućnosti kojima je u praksi dopušteno zatražiti i štititi te podatke, a da pritom ne dođe do povrede navedenog propisa, na način da se od osoba na koje se to odnosi, a osobito od plovila koja ne pripadaju grupaciji izvoznika i dužnika, zatraže potrebni sporazumi u tu svrhu. Osim toga, kada bi se prihvatio argument Kraljevine Španjolske u tom pogledu, zahtjev za dokazivanjem sastava posade plovila u trenutku ulova ne bi više imao učinak, iako se ne dovodi u pitanje da je taj zahtjev bio primjenjiv na predmetni slučaj u skladu s važećim pravilima u relevantnom trenutku.

147 Što se tiče sedam potvrda koje je Kraljevina Španjolska dostavila Općem sudu, Komisija ističe da se njima ne dokazuje da je ispunjen uvjet u pogledu sastava posade plovila, u skladu s kojim 75 % članova posade moraju činiti državljani zemalja Unije ili zemlje korisnice povlaštenog tarifnog postupanja. U tom pogledu, treba utvrditi, kao što točno tvrdi Komisija, u tim se potvrdama samo navodi postotak članova posade koji su državljani država Unije ili bilo koje zemlje korisnice iz skupine II. OSP-a za potrebe kumulacije („postotak državljana države članice EU-a ili skupine II. zemalja OSP-a"), a jedna od njih se odnosi na postotak članova posade koji su državljani država potpisnica Sporazuma AKP. Naime, u tim okolnostima treba smatrati da, s obzirom na njihovu nepreciznost, predmetne potvrde nisu prikladne za dokazivanje da je ispunjen uvjet u pogledu sastava posade.

148 Naposljetku, što se tiče složenosti propisa u području podrijetla ribljih proizvoda, ne može se izjaviti da taj propis vrijedi u pogledu spornog pravnog pitanja u ovom predmetu. Naime, člankom 68. stavkom 1. točkama (f) i (g) i stavkom 2. petom alinejom Uredbe br. 2454/93 u verziji koja je bila primjenjiva u vrijeme nastanka činjenica, propisano je da se smatra da su u cijelosti dobiveni u zemlji korisnici ili Uniji proizvodi morskog ribolova i drugi proizvodi koje su njihova plovila izvadila iz mora izvan teritorijalnih voda ili proizvodi izrađeni na njihovim brodovima tvornicama, a izrazi „njihova plovila" i „njihovi brodovi tvornice" primjenjuju se isključivo na plovila i brodove tvornice čiju posadu čini, osobito, najmanje 75 % državljana te zemlje korisnice ili država članica.

149 Ovo se pravilo ne može smatrati toliko složenim da bi za vrlo iskusnog gospodarskog subjekta poput dužnika ili izvoznika bilo previše teško osigurati da se ono poštuje. Stoga, treba odbiti argument Kraljevine Španjolske o broju odluka kojima je Komisija odbila naknadno knjiženje uvoznih carina u sektoru tune, u pogledu kojih nije navedeno da se težina propisa odnosi točno na pitanje sastava posade, kao i argument koji se odnosi na izmjene koje su unijele institucije Unije u zakonski okvir u području OSP-a. Naime, na temelju tih okolnosti ne može se zaključiti da je uvjet u pogledu sastava posade složen. Osim toga, činjenica da je Komisija sudjelovala u postupku pojednostavljenja pravila o podrijetlu u okviru povlaštenih postupanja, koji je bio usmjeren na ukidanje uvjeta o sastavu posade nije više od upućivanja na to da je ta institucija na temelju analize učinaka predmetnih pravila željela bolju zakonodavnu praksu te se iz toga ne može zaključiti da je iskusnim profesionalcima u predmetnom području bilo teško shvatiti ta pravila. Međutim, kao što točno ističe Komisija, nije dokazano da su se utvrđenja Kraljevine Španjolske o složenosti propisa posebno odnosile na predmetni zahtjev u pogledu posade. Jednako tako, ni činjenica da su se OLAF i Pravna služba Komisije posavjetovali u tom pogledu ne predstavlja odlučujući dokaz o složenosti tog pravnog pitanja. Osim toga, u pogledu tumačenja pojma posade koje je dao Sud u presudi od 14. svibnja 1996., Faroe Seafood i dr. (C-153/94 i C-204/94, EU:C:1996:198), t. 47., ograničenje tog pojma na stalno osoblje plovila ne može se smatrati izvorom dodatne poteškoće u osiguranju pridržavanja pravila određenog u članku 68. stavcima 1. i 2. petoj alineji Uredbe br. 2454/93, s obzirom na to da navedeno ograničenje, suprotno tome, podrazumijeva samo obvezu informiranja o članovima posade koji su u stalnoj vezi s plovilom koje ostvaruje ulove na koje se primjenjuju pogodnosti OSP-a.

150 Stoga, argument Kraljevine Španjolske treba odbiti u tom pogledu.

151 Kao treće, Kraljevina Španjolska smatra da je pobijana odluka proturječna jer se u njoj tvrdi da je, s obzirom na svoju djelatnost, dužnik trebao znati da nije ispunjen uvjet o sastavu posade, ali, kako se radilo o ulovima čije je podrijetlo bilo potvrđeno potvrdama o podrijetlu „obrazac A" koje je izdala Panama, možda nije mogao otkriti pogrešku. Osim toga, Kraljevina Španjolska smatra da se Komisija udaljila od svoje prakse odlučivanja, u skladu s kojom je uvijek odobravala otpust carina iskusnim gospodarskim subjektima koji obavljaju istu djelatnost kao dužnik, što smatra relevantnim elementom koji treba uzeti u obzir u predmetnom slučaju, iako su te odluke donesene radi primjene članka 239. CZZ-a ili pravila AKP-a.

152 U pogledu proturječnosti pobijane odluke valja napomenuti da razlozi zbog kojih je Komisija smatrala da sa situacijom sa sirovinama koje potječu iz Paname trebalo postupiti drukčije nego u ostalim slučajevima jasno proizlaze iz uvodne izjave 38 navedene odluke. Podrijetlo predmetne sirovine bilo je dokazano potvrdama o podrijetlu „obrazac A” koje su izdala panamska tijela, zemlje koja je dio regionalne skupine II., a ne drukčijim potvrdama tijela zemalja koje nisu dio te iste regionalne skupine, kao što je to bio slučaj sa spornim uvozima. U tim okolnostima, Komisija je prihvatila da dužnik nije mogao znati jesu li potvrde o podrijetlu „obrazac A” koje su izdala salvadorska tijela za sporne uvoze bile pravilno ili nepravilno izdane s obzirom na slične potvrde koje su izdala panamska tijela. Stoga, pobijana odluka nije proturječna.

153 Što se tiče prijašnje prakse odlučivanje, Komisija osnovano navodi da su se Odluke REM 07/02 i REM 08/02 odnosile na situacije u kojima izvoznik nije podnio neodgovarajuće prvotne potvrde o podrijetlu za potrebe OSP-a u okolnostima u kojima su, kao što Komisija smatra da se dogodilo u predmetnom slučaju, dužnici carina imali posebno profesionalno iskustvo i u kojima su dužnik i izvoznik pripadali istoj grupaciji. Naime, te su se odluke odnosile na probleme povezane sa sastavom posade te, u drugom slučaju, i na probleme povezane s vlasništvom predmetnih plovila. Što se tiče preostalih odluka koje je dostavila Kraljevina Španjolska, treba utvrditi da se nijedna od njih ne odnosi na situaciju u kojoj dužnik i izvoznik pripadaju istoj grupaciji. Stoga, radi se o odlukama koje se odnose na činjenične situacije koje se razlikuju od one situacije koja je predmet ovog slučaja. Na njima se, dakle, ne može temeljiti praksa odlučivanja relevantna za rješavanje ovog predmeta. Osim toga, u nijednoj od tih odluka nije napomenuto da je predmetno zakonodavstvo složeno i da je zbog toga opravdan otpust uvozne carine.

154 Stoga, argument Kraljevine Španjolske treba odbiti u tom pogledu.

155 Kao četvrto. Kraljevina Španjolska podsjeća da, u skladu sa sudskom praksom, razdoblje tijekom kojeg carinska tijela isto postupaju od određene je važnosti za ocjenu dužne pažnje gospodarskih subjekata. Naime, prema njezinom mišljenju, salvadorska tijela, koja su bila propisno obaviještena o potvrdama kojima se raspolagalo, godinama nisu prigovorila na izdavanje potvrda „obrazac A” zbog toga što im, konkretno, Komisija nije dostavila žigove, čime je potaknuto izdavanje netočnih potvrda.

156 Sud ističe, jednako kao Komisija, da argument koji se temelji na vremenu tijekom kojeg nadležna tijela zadržavaju isto stajalište nije samo po sebi odlučujući da bi se smatralo da je dužnik postupio s dužnom pažnjom iako se radi o korisnom aspektu za dokazivanje postojanja pogreške navedenih tijela (vidjeti u tom smislu presudu od 5. lipnja 2013., Recombined Dairy System/Komisija, T-65/11, EU:T:2013:295, t. 25. i 29.). S obzirom na sve relevantne elemente predmetnog slučaja, konkretnije, na iskustvo dužnika, njegovu pripadnost istoj grupaciji kojoj pripada izvoznik i narav počinjene pogreške, time što su salvadorska tijela tijekom vremena zadržala isto stajalište ne opravdava se nedostatak dužne pažnje dužnika. Osim toga, treba utvrditi da pitanje žigova koje je Komisija trebala dostaviti navedenim tijelima ne utječe na narav počinjene pogreške, a time ni na dužnu pažnju koju je dužnik trebao pokazati. Međutim, sama Kraljevina Španjolska, nakon što je istaknula da je izostala dostava žigova povreda koja se može izravno pripisati Komisiji koja je, prema njezinom mišljenju, nedvojbeno doprinijela izdavanju netočnih potvrda i trajanju pogreške, navodi da se to „samo po sebi ne može smatrati glavnim uzrokom izdavanja netočnih potvrda”. U tom pogledu, treba dodati da se, u predmetnom slučaju, nije postavljalo pitanje mogućeg krivotvorenja potvrda EUR.1 koje su služile kao temelj za izdavanje potvrda „obrazac A”, tako da to što Komisija nije dostavila relevantne žigove nije moglo imati praktičnih posljedica.

157 Stoga, argument Kraljevine Španjolske treba odbiti u tom pogledu.

158 Kao peto, Kraljevina Španjolska tvrdi da je pravilom o podrijetlu samo određeno da plovila moraju biti registrirana ili upisana u zemlji korisnici ili državi članici i da isključenje iz povlaštenih postupanja u slučaju dvostruke registracije proizlazi iz tumačenja Komisije koje nije bilo poznato u trenutku dostave

zahtjeva za potvrdama u kojima je navedena upotreba zastave Sejšela. Stoga, posljedice dvostruke registracije proizlaze, prema njezinom mišljenju, iz složenog propisa, što je dokazano činjenicom da su salvadorska tijela drukčije protumačila uvjet u pogledu zastave od Komisije.

159 U tom pogledu, kao što točno napominje Komisija, Kraljevina Španjolska priznaje da su kako dužnik tako i izvoznik znali da su predmetna plovila registrirana u dvije zemlje. Kraljevina Španjolska zapravo tvrdi da je izvoznik postupio u dobroj vjeri kada je obavijestio salvadorska tijela o postojanju dviju zastava. Osim toga, nije upitno da su predmetna plovila pripadala drugom društvu grupacije kojoj pripadaju dužnik i izvoznik.

160 Suprotno onom što navodi Kraljevina Španjolska, ne može se priznati da je narav pravila o podrijetlu određenog u članku 68. stavku 2. Uredbe br. 2454/93 osobito složena. Naime, tom je odredbom određeno da su plovila na čiji se ulov primjenjuje OSP registrirana ili upisana u zemlji korisnici ili u državi članici i da plove pod zastavom zemlje korisnice ili države članice. Stoga, treba smatrati da jedino pitanje koje ostaje relevantno jest ono koje se odnosi na posljedice činjenice da su dva predmetna plovila bila registrirana kako u El Salvadoru tako i na Sejšelima.

161 Treba istaknuti, kao što je to u nekoliko navrata učinila Komisija, da su pravom UN-a određene posljedice za plovilo u slučaju plovidbe pod nekoliko zastava

162 Tako je člankom 92. stavkom 2. Konvencije Ujedinjenih naroda o pravu mora koja je potpisana u Montego Bayu 10. prosinca 1982. i koja je stupila na snagu 16. studenoga 1994., propisano da brod koji plovi pod zastavama nekoliko država, kojima se služi po svome nahođenju, neće se prema trećim državama moći pozvati ni na jednu od tih državnih pripadnosti i može se izjednačiti s brodom bez državne pripadnosti. Iz tog pravila proizlazi da se plovilo koje plovi pod dvije zastave nalazi u protupravnom položaju u odnosu na međunarodno pravo.

163 Što se tiče primjenjivosti tog pravila na predmetni slučaj, treba napomenuti da je Konvencija Ujedinjenih naroda o pravu mora odobrena u ime Unije Odlukom Vijeća 98/392/EZ od 23. ožujka 1998. o sklapanju Konvencije Ujedinjenih naroda o pravu mora od 10. prosinca 1982. i Sporazuma o primjeni njezinog dijela XI. od 28. srpnja 1994. od strane Europske zajednice (SL 1998., L 179, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 4., svezak 2., str. 86.). Ta činjenica predstavlja obvezu za Uniju, s obzirom na to da su odredbe navedene konvencije sastavni dio pravnog poretka Unije (presude od 30. svibnja 2006., Komisija/Irska, C-459/03, EU:C:2006:345, t. 82., i od 3. lipnja 2008., Intertanko i dr., C-308/06, EU:C:2008:312, t. 53.).

164 Stoga, Komisija nije počinila pogrešku kada je primijenila pravilo o podrijetlu određeno u članku 68. stavku 2. Uredbe br. 2454/93, uzimajući u obzir odredbe članka 92. stavka 2. Konvencije Ujedinjenih naroda o pravu mora. Stoga, s obzirom na relativno jednostavan mehanizam tumačenja odredbe navedene uredbe u odnosu na tu konvenciju, koja, osim toga, u trenutku nastupanja relevantnih činjenica, uopće nije bila noviji element, predmetni se propis ne može smatrati složenim. Međutim, uzimajući u obzir iskustvo izvoznika i dužnika te njihovu pripadnost grupaciji međunarodnih razmjera u području ribarstva, Kraljevina Španjolska ne može valjano tvrditi da oni nisu poznavali pravilo u pogledu dviju zastava i njegove stroge posljedice.

165 U tim okolnostima treba odbiti cijelu argumentaciju Kraljevine Španjolske protiv utvrđenja o dvjema zastavama iz pobijane odluke, uključujući argument da izvoznik nije skrivao da su predmetna plovila pod dvjema zastavama. Naime, okolnost da su tijela bila obaviještena o toj situaciji ne utječe na relevantnost činjenice da se radilo o radnji koja nije u skladu s navedenim pravilima (vidjeti točke 162. i 163. ove presude).

166 Naposljetku, što se tiče argumenta o profesionalnom iskustvu dužnika, ocjena kojom se, prema mišljenju Kraljevine Španjolske, Komisiju neće spriječiti da otpusti uvoznu carinu, kao što smatra da proizlazi iz njezine prakse, treba napomenuti da je na to već dan odgovor, osobito u točkama 128. do

133., 146. i 149. ove presude, u mjeri u kojoj proizlazi da je dužnik, s obzirom na okolnosti predmetnog slučaja i posebno na njegovo profesionalno iskustvo, trebao, u pogledu pogrešaka koje su počinila salvadorska tijela, postupiti s dužnom pažnjom koju nije dokazao.

167 Što se tiče okolnosti da takvim iskustvom nije spriječena naplata uvozne carine na uvoze koji potječu iz Paname, iz točke 152. ove presude jasno proizlazi da na temelju dokazivanja podrijetla potvrdama o podrijetlu „obrazac A” koje su izdala panamska tijela, zemlje koja je dio regionalne skupine II., dužnik nije mogao znati jesu li ili nisu potvrde o podrijetlu „obrazac A” koje su izdala salvadorska tijela za sporne uvoze pravilno izdane, s obzirom na one potvrde koje su izdala panamska tijela. Stoga, Kraljevina Španjolska ne može iz tog utvrđenja zaključiti da je obrazloženje Komisije, temeljeno na viđenju dviju različitih činjeničnih situacija u pogledu uvoza dužnika, proturječno.

168 Stoga, treba presuditi da Komisija nije počinila pogrešku kada je ocijenila da dužnik nije postupio s dužnom pažnjom, i da se, slijedom navedenog, nije mogao smatrati dužnikom koji postupa u dobroj vjeri za potrebe primjene članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a.

– Elementi koji se odnose na poštovanje propisa o carinskoj deklaraciji

169 Kraljevina Španjolska tvrdi, kao prvo, da Komisija nije točno navela odredbe o carinskoj vrijednosti koje nisu bile poštovane i da je samo ukazala na nepridržavanje pravila o podrijetlu. Naime, takvim se utvrđenjem, prema mišljenju Kraljevine Španjolske, ne može dokazati povreda propisa o carinskoj deklaraciji. Ona tvrdi da je dužnik dostavio točne carinske deklaracije u kojima su sadržani zahtjevi za primjenu povlaštenog carinskog postupanja temeljene na potrebnim potvrdama i da mu se, stoga, ne može prigovarati to što nije dostavio podatke koje nije mogao razumno znati ni pribaviti.

170 U potporu svojem argumentu, Kraljevina Španjolska upućuje na izvještaj OLAF-a u kojem se priznaje mogućnost utvrđivanja, od trenutka ulova, dobivenih gotovih proizvoda i pošiljaka u Uniju koje uključuju te proizvode, a da pritom nema naznaka o tome da je nemoguće utvrditi podrijetlo ulova. Osim toga, pošiljke u Uniju uključivale su proizvode dobivene od sirovina ulovljenih plovilima o kojima je riječ u ovom predmetu, ali i drugim plovilima. Stoga, prema mišljenju Kraljevine Španjolske, ako su sve pošiljke uključivale proizvode dobivene preradom sirovina koje su ulovila razna plovila, tvrdnja Komisije da su određene pošiljke obavljene na temelju istog „obrasca A” nisu u skladu s odredbama o carinskoj vrijednosti, proizvoljna je jer je ta okolnost prisutna u svim slučajevima.

171 Naposljetku, Kraljevina Španjolska tvrdi da se važećim sustavom sljedivosti omogućuje utvrđivanje podrijetla ulova, s obzirom na to da OLAF izričito upućuje na izvještaje o sljedivosti koje je dostavio dužnik, čime se dokazuje postojanje odgovarajućeg sustava sljedivosti i mogućnost razlikovanja u svakoj pošiljci proizvoda s podrijetlom od proizvoda bez podrijetla. Osim toga, Kraljevina Španjolska dodaje da u podnesku od 14. ožujka 2014. oznake Ares(2014) 732193, Komisija priznaje postojanje sljedivosti u tom predmetu te da je taj podnesak povezan s pobijanom odlukom jer su u njemu sadržane ocjene u pogledu jedne odluke Tribunal de Cuentas (Revizorski sud, Španjolska) o naplatama iz 2009. koje se odnose na sporne uvoze.

172 U replici Kraljevina Španjolska tvrdi da je tumačenje u skladu s kojim se dvostrukom registracijom plovila isključuje primjena povlaštenih postupanja pruženo kada je španjolska uprava već zaključila većinu naknadnih naplata u okviru kojih nije bilo razlike između proizvoda s podrijetlom i proizvoda bez podrijetla uključenih u istu potvrdu.

173 Osim toga, Kraljevina Španjolska podsjeća da se na temelju nepridržavanja pravila o podrijetlu može utvrditi carinski dug, što je okolnost koja je neophodna za pokretanje postupka otpusta carina, ali nije uvjet za taj otpust.

174 Najprije treba napomenuti da iz uvodne izjave 42. pobijane odluke proizlazi da se dostavom potvrda o podrijetlu kojima nije moguće utvrditi podrijetlo tune, dužnik nije pridržavao primjenjivih odredaba o carinskoj deklaraciji i pravila o podrijetlu.

175 Potrebno je napomenuti da se radi o jedinom utvrđenju na kojem se temelji nepridržavanje odredaba o carinskoj deklaraciji te da Komisija nije pred Općim sudom na zadovoljavajući način odgovorila na argument Kraljevine Španjolske temeljen na tome da se to nepridržavanje ne može temeljiti na povredi pravila o podrijetlu koje, prema mišljenju Kraljevine Španjolske, predstavlja polaznu točku za postupak naknadne naplate, a ne element s obzirom na koji se priznaje ili ne priznaje uvjet o carinskoj deklaraciji.

176 U tom pogledu treba podsjetiti da, u skladu sa sudskom praksom, deklarant je obvezan nadležnim carinskim tijelima dostaviti sve potrebne podatke predviđene pravilima Unije, kao i nacionalnim pravilima kojima se, ovisno o slučaju, dopunjuju pravila Unije ili se s njima usklađuje unutarnje pravo u pogledu carinskog postupanja koje je zatraženo za predmetnu robu (presude od 23. svibnja 1989., Top Hit Holzvertrieb/Komisija, 378/87, EU:C:1989:209, t. 26., i od 14. svibnja 1996., Faroe Seafood i dr., C-153/94 i C-204/94, EU:C:1996:198, t. 108.).

177 Međutim, kao što je potvrdio Sud, ta obveza ne može nadilaziti podatke koje deklarant može pribaviti i razumno znati, tako da je dostatno da su ti podaci, pa i ako su netočni, dostavljeni u dobroj vjeri (presude od 1. travnja 1993., Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, t. 29., i od 14. svibnja 1996., Faroe Seafood i dr., C-153/94 i C-204/94, EU:C:1996:198, t. 109.).

178 Međutim, iz točaka 61. i 62. ove presude proizlazi da nepridržavanje pravila o podrijetlu uvezenih proizvoda predstavlja, u predmetnom slučaju, povredu propisa o carinskoj deklaraciji. Naime, člankom 84. Uredbe br. 2454/93 određeno je da se dokazi o podrijetlu podnose carinskim tijelima države članice uvoza u skladu s postupkom utvrđenim u članku 62. CZZ-a. Međutim, potonji se članak odnosi na carinsku deklaraciju u pisanom obliku. Njime je propisano da se deklaracije podnose na obrascu koji odgovara službenom primjerku propisanom za tu svrhu koji mora biti potpisan i sadržavati sve podatke koji su potrebni za primjenu propisa vezanih uz carinski postupak za koji je roba deklarirana i da se uz deklaraciju, prilažu sve isprave koje su potrebne za primjenu propisa vezanih uz primjenu navedenog carinskog postupka. Kako bi ostvario primjenu povlaštenog tarifnog postupanja prema podrijetlu uvezenih proizvoda, uvoznik mora, zajedničkom primjenom članka 62. CZZ-a i članka 84. Uredbe br. 2454/93, svojoj carinskoj deklaraciji priložiti točnu potvrdu o podrijetlu „obrazac A”.

179 Osim toga, treba napomenuti da se, kao što točno tvrdi Komisija, sustavom sljedivosti dužnika nije moglo utvrditi podrijetlo relevantnih ulova u predmetnom slučaju. Naime, naknadne naplate koje su provela španjolska tijela samo su uključivale robu bez podrijetla i robu koja se nije mogla odvojiti od robe bez podrijetla, stoga ta tijela na taj način priznaju nedostatnu sljedivost. Jednako tako, kao što pojašnjava Komisija, iz podneska od 14. ožujka 2014., navedenog u točki 171. ove presude, proizlazi da se on odnosio samo na robu koja se mogla isključiti iz naknadne naplate kao roba s podrijetlom koja se može odvojiti od robe bez podrijetla. Sve u svemu, pitanje sljedivosti proizvoda odnosi se, kao što to osnovano tvrdi Komisija, na fazu koja je prethodila ovom postupku, odnosno, na fazu utvrđivanja carinskog duga koju provode nacionalna tijela, a ne na otpust carine. Osim toga, što se tiče izvješća o misiji OLAF-a, suprotno argumentima Kraljevine Španjolske, u tim su izvješćima također navedeni ozbiljni nedostaci u sustavu sljedivosti.

180 Konačno, ne može se valjano tvrditi da je Komisija proizvoljno ocijenila različite situacije proizašle iz podnesenih potvrda, s obzirom na to, kao što je analizirano u točki 152. ove presude, da se radi o nekoliko situacija koje su objektivno različite i neusporedive.

181 Stoga, bez potrebe za ispitivanjem preostalih argumenata Kraljevine Španjolske u tom pogledu, navedenih u točkama 170. do 173. ove presude, kojima se ne pobija ni utvrđenje da se moguća sljedivost proizvoda nije odnosila na proizvode u predmetnom slučaju ni zaključak o nedostatku proizvoljne ocjene činjenica od strane Komisije, treba odbiti taj prigovor iz drugog tužbenog razloga i time tužbeni razlog u cijelosti kao i ovu tužbu.

Troškovi

182 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, svakoj stranci koja ne uspije u postupku nalaže se snošenje troškova, ako je postavljen takav zahtjev.

183 Budući da Kraljevina Španjolska nije uspjela u postupku, valja joj naložiti da, osim vlastitih troškova snosi i troškove Komisije, u skladu s njezinim zahtjevom.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (peto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Kraljevina Španjolska snosi vlastite troškove kao i troškove Europske komisije.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 15. prosinca 2016.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik

Sadržaj

Činjenice iz kojih proizlazi spor 1

Postupak i zahtjevi stranaka 4

Argumenti stranaka 5

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredi prava na dobru upravu u vezi s člankom 872.a Uredbe br. 2454/93 5

Drugi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a 9

Dopuštenost prigovora koji se odnosi na raniji zahtjev za otpust carine koji je dostavio dužnik 9

Kumulativna narav uvjeta određenih u članku 220. stavku 2. točki (b) CZZ-a 10

Nemogućnost otkrivanja pogreške 11

Obveza ispunjenja ostalih pretpostavki primjeneprimjene članka 220. stavku 2. točki (b) CZZ-a 14

Provođenje u praksu ostalih uvjeta primjene članka 220. stavka 2. točke (b) CZZ-a 17

– Elementi koji se odnose na dobru vjeru dužnika 17

– Elementi koji se odnose na poštovanje propisa o carinskoj deklaraciji 23

Troškovi 25